

THE COOPERATOR

PUBLISHED ON THE 1ST AND 15TH OF EACH MONTH

Vol. VII, No. 3

JAFFNA, MAY 15, 1968

Rs. 6/- p.a. (including postage) — 20 c. per copy

COMMENTARY

THIS IS YOUR CITY

A UNESCO study pointed out some time ago that, compared with the 'systems of cities' that grew up in Europe and America in the wake of industrialization, urbanisation in Asia has been the result of European occupation. Our cities were no more designed by us than our history was our own. Even in the earlier period, except for designing temples and their grounds and palaces and their outhouses, the rest of the city accumulated somehow. The nearest to planning was that the dwellings of caste groups clustered together. In the event, most towns and cities in Ceylon (and even more in India) are human jungles not calculated to provide a creative social environment for the pursuit of the good life. But the gravest weakness of modern city life is that the transplanted villagers who came to form the bulk of the citizenry left behind the cohesiveness and sense of community of the village and became strangers unto one another—lukewarm citizens.

The safest sociological prediction that can be made for the future is that ten millions out of the twenty-five millions who may live in this country about the end of this century will be city dwellers. The prospect casts on us the obligation to plan them as cities for the people.

It is good to remember at the same time that walls do not a city make, nor a city council constitute government of the city by its citizens. It is the civic spirit and shared living that makes the city; it is the participation of the citizens in the processes of discussion and decision-making that constitutes civic government. The manner in which a city's institutions and their functioning is organised can well be an educative force. Did not Plato tell us that, in order to educate the citizen, it is necessary to educate the city? To survey the city, dig its past and delve into the meaning of its institutions is in turn to use a live text book in civics.

A Civic Week is therefore more than a campaign for a clean and orderly city. Its purpose is to bring home to the citizens that the city is their city and its affairs their concern. There are three things necessary to put the citizen at home in his city—knowledge, love and vision. The first of these liberating forces is KNOWLEDGE OF THE CITY, its physical limits, history, monuments, people, institutions and their modes of functioning. The second thing worth developing in the citizen is a SENSE OF BELONGING, falling in love with his city, as Pericles told the Athenians. In fact the beginning of loyalty to the country is to learn to belong to the small place and the small community of one's own town or city. The Civic Week should sound a call to the citizens, young and old, to lay their powers and their service at the feet of their city as their fairest offering. Not least, it should hold before them the VISION OF A NOBLER CITY as the symbol of a new life for all that dwell therein.

The manner in which the Civic Week is organised, involving the participation of all citizens, can make local government come to life in the area. It should be animated by the voluntary spirit, which has been called the life blood of democracy. Good city democracy, or the getting together for a Civic Week, may both be examples of *Jana Sakti* in action. Local self-government, functioning on the principle of unanimous decisions, was the supreme discovery of our ancient political genius. But alas, the perversions and discords that mark it everywhere today! If the Civic Week can get going as a spontaneous activity of the people, it may well be the means of rescuing City Government itself. It may perhaps be once again, as of old: The Voice of the Five is the Voice of God!

Drive To Revive Fishery Coops

The Department of Cooperative Development in conjunction with the District Unions will try to revive defunct fishery cooperatives, and also organise new societies. As a preliminary, a survey of defunct fishery coops will be carried out in each ACCD's division.

This was decided on at a conference convened by the All Ceylon Fish Sales Union. Mr. F. A. Sandrasagara presided. Mr. W. Pathirana CCD, ACCD Fisheries, and representatives of fishermen's District Unions were present at the conference.

It was generally felt that societies should not be organised merely to get loans from the Government. On the other hand, it was pointed out, the stress should be on seminars and study circles for prospective members before societies were organised. It was also felt that societies should not be registered immediately but only after the lapse of a period of time. The conference also decided to convene a meeting of heads and representatives of the Fisheries Corporation, Department of Fisheries, the Cooperative Department and representatives of District Unions, to discuss common problems and ensure coordination. The CCD is taking an active interest in bringing about this coordination.

Another topic discussed at the conference was the question

DISCUSSION ON HOW TO INCREASE PRODUCTION

At a meeting of the Jaleel Industrial Cooperative Society, presided over by Mr. M.M.K. Mohamed Yusuf, the main objects of the society and the methods of increasing production were discussed. Those who took part in the discussions were Mr. P. Govindasamy, Range Inspector, Mr. S. Sellathurai and Mr. K. Ranganathan of the Industries Department.

'Set Up Fisheries Training Centre at Jaffna'

Mr. S. Stanislaus, President Northern Province Fishermen's Cooperative Societies Union, has urged at a meeting of the Fisheries Advisory Board, that a Fisheries Training Centre be set up at Jaffna. He pointed out that now students from Jaffna have to go all the way to Negombo for training: this meant unnecessary expenditure for both the students and the Government. If a Training Centre were set up at Jaffna, it would thus benefit both parties.

Mr. Stanislaus also moved that the Government allow duty-free imports of fishermen's occupational requirements of cauldrons, air buoys, flippers, masks and rosin.

The meeting was presided over by Mr. I. O. K. G. Fernando, Director of Fisheries.

of providing workshop facilities for repairing marine engines. It was decided to establish workshops at District Union levels and to train members of coops to undertake repairs of marine engines. The CCD was of the opinion that for schemes of this nature funds could be made available from the Contribution Fund. He has also undertaken to secure foreign aid for this project.

Data to be Collected

The District Unions have been asked to assess the needs of the fishermen and to collect

data about their occupational, social and educational needs. The CCD suggested that an Advisory Committee comprising departmental representatives and representatives of District Unions, be set up to explore ways and means of developing the fishing industry through cooperatives. He pointed out that *not enough attention had been paid so far to the development of the fishing industry. They should try to rectify this as early as possible.* In connection with this, he suggested the immediate formation of District Unions for fishery coops.

Deputation Pinpoints Shortcomings

A deputation from the Cooperative Federation of Ceylon which met the CWE Board recently, pointed out that the CWE's allocation of dry fish to cooperatives is thoroughly insufficient: often stocks were not available or the supplies were much below requirements.

Grading Not Done Properly

The deputation pointed out that the allocation to Unions was supposed to be on the basis of 1 cwt. per 1000 rice ration books but in practice Unions do not get so much. The Unions have also raised doubts whether grading is done properly because Grade 1 stuff issued to Unions compares very poorly with the stuff available with private traders. The deputation also emphasised that issues to individual societies and AD'S be stopped. It suggested that the CWE import more of small varieties like Bolla, sprats, prawns, salayo etc. which are in great demand.

The deputation also complained about the cement allocation to Unions, describing it as thoroughly inadequate. It suggested that outstation builders be supplied cement through

the Unions.

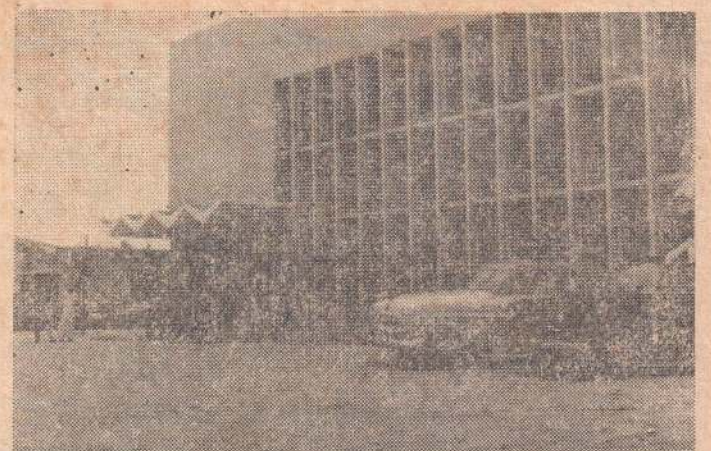
The other points the deputation raised revolved round the scarcity of items like Barley, sago, garlic, torch batteries, dhal, gram, tamarind and Bombay onions. The deputation also complained about the meagre quantities of cigarettes supplied to Unions. It further pointed out that the CWE was not issuing imported ceramics to the Unions.

Civic cum Health Week

Jaffna's Civic cum Health Week will be launched on May 27th: the inauguration ceremony will take place at Mazawrudeen Muslim Tamil Mixed School, and the winding up ceremony at the Jaffna Town Hall.

Community Centres and schools have been asked to provide volunteers to undertake shramadana work in their areas during the week.

Work will commence on each day at 7 a.m. and end at 12-30 p.m. with a short break for refreshments.

Pictured above is the new building of the Paranthan Branch of the Jaffna Cooperative Provincial Bank, which was ceremonially opened by Mr. T. B. Panabokke, Chairman, People's Bank.

IN THIS ISSUE

	PAGE
A Browser's Diary	2
S. H. P.	
Rabindranath Tagore	3
P. Chandrasegaram	
The City of Jaffna	4
Dr. K. Indrapala	
Problems of Official Translations	4
M. Balakrishnan	
Heavy Rains Dispel Fears	5
C. P. Vairamuttu	

A Browser's Diary

For the Record

When in this column I refer to past events or to sources of facts, I rely almost exclusively on my memory for if I wanted to authenticate my statements with chapter and verse, I would have to hunt high and low in libraries and make journeys to distant parts of the Peninsula—labour and expense out of all proportion to the importance of the column's content. But surprisingly enough, my facts have not been challenged hitherto. That may be because few people read this column or those who read don't bother to point out the inaccuracies.

After I had sent in my piece on the *Three Kesaris*, (Cooperator, April 15, 1968) I discovered that my memory had played a Freudian trick on me. It is not true that I was in editorial charge of the *Kesari* from the day of its birth to its demise. For a short while, P. Kandiah—later M. P. for Udupiddy—acquired the *Kesari* and was in control. Although I continued to write, policy decisions were made by Kandiah. A wealthy friend of Kandiah's from his Oxford days, Harold Peiris, was, I believe, involved in this deal. At some point during this period when I was practising law in Colombo, there was an effort made to revamp the paper and draw me also more actively into the enterprise. A small party met at Lionel Wendt's home for a preliminary pow-wow. Wendt himself, Lyn Ludowyk, Harold Peiris, P. Kandiah and myself, I remember, were there. Maybe there were others. I was certainly flattered by the concern shown by these highbrow personages in our little brain-child. Some of them I met for the first time. Many of them were Kandiah's friends from his Cambridge and Oxford days.

National Unity Threatened?

I am not familiar with the contents of the District Councils Bill. From press reports it seems a toothless tiger. But I am puzzled by the outcry that is being raised against it. Its opponents are convinced that the establishment of these councils would disrupt national unity. But where is this unity? Whatever semblance of unity there was, was revealed as a sham with the passing of the Sinhala Only Act. The majority community in the island

proclaimed to the world that, relying on its numerical strength alone, it was resolved to impose its will on the whole island. What has happened since then to make the Sinhalese people doubt their power to do as they please? Can anyone honestly believe that any minority group or combination of such groups can seriously threaten Sinhala hegemony in Ceylon? The minorities will probably remain unreconciled in the depths of their being, and may now and again make noises of disgruntlement. But what can these avail against the brute fact of an unchanging and unchangeable majority?

And where do the District Councils come in? Is it suggested that the Councils in the North and East will somehow combine to organise a secession movement and eventually succeed in breaking away from the rest of Ceylon? With the G.A. as president and various ministers in effective control of different subjects coming under the purview of the Councils, what chance is there for the Councils to use their powers to promote secession? As I see it, the Councils are going to be hamstrung and will probably share with the Kachcheris the functions now being exercised by the latter.

Thus any threat to 'National Unity' from District Councils or any other source is chimerical. There is substantial agreement among all parties whose membership is exclusively Sinhalese, on the inalienable rights of the majority community to do as it pleases with the minorities. Even those intrepid revolutionaries who claim to follow Karl Marx and are continuing to exhort the workers of the world to unite and overthrow capitalism have grown old and weary and seem to have learnt the value of swimming with the tide.

In India, which is also plagued by racial and religious tensions, a Muslim has been elected President, although the Hindus form the majority of the population. In Canada where a secessionist movement has been active for some time among the French speaking minority, a French Canadian has been chosen Prime Minister. Can anyone imagine such a thing happening in Ceylon in the foreseeable future? The minorities must be satisfied with crumbs. So why all this pother about these innocuous District Councils?

S. H. P.

VANISHED OR VANISHING?

As is natural to one who is on the brink of the Psalmist's three score and ten, my mind often goes back to my boyhood and the pattern of life that prevailed then. Rice was then not a must in people daily dietary. Kurukkan and varagu were grown in Manipay fields, millet (சாமி) was raised in Suthumalai a bare three quarter mile from Manipay. Various kinds of yam—*chirukilanku* (சிறு கிழங்கு), *mullankilanku* (முல்லன் கிழங்கு), *vallikilanku* (வள்ளிக் கிழங்கு) and king yam (இராசவள்ளி) were cultivated in the red soil belt (செம்பாடு). Of these only king yam seems to have retained its old place. Various palmyra products—the fruit itself exposed to heat or soaked in a slightly acid concoction called *kadi* (காடி) was often the morning meal. The suckers sun dried and pounded into flour was made into *pittu* (பிட்டு) or *kool* (கூழ்)—a thick soup with the flour as base and enriched by vegetables particularly tender jak and cow-pea, fish, crabs, prawns etc.). Although much travelled gourmets like Poet Tambimuttu and short story writer Subramaniam have sung its praises, *kool* has lost its place in the Jaffna man's dietary. The day's left over rice was preserved in cold water to serve as morning meal. The housewife's last chore every night was to pour water over the left-over rice. *Panattu* either dripping with jaggery syrup (பாணி) or in its primitive form was a relish that went well with cold rice (பழஞ்சோறு).

As is natural to one who is on the brink of the Psalmist's three score and ten, my mind often goes back to my boyhood and the pattern of life that prevailed then. Rice was then not a must in people daily dietary. Kurukkan and varagu were grown in Manipay fields, millet (சாமி) was raised in Suthumalai a bare three quarter mile from Manipay. Various kinds of yam—*chirukilanku* (சிறு கிழங்கு), *mullankilanku* (முல்லன் கிழங்கு), *vallikilanku* (வள்ளிக் கிழங்கு) and king yam (இராசவள்ளி) were cultivated in the red soil belt (செம்பாடு). Of these only king yam seems to have retained its old place. Various palmyra products—the fruit itself exposed to heat or soaked in a slightly acid concoction called *kadi* (காடி) was often the morning meal. The suckers sun dried and pounded into flour was made into *pittu* (பிட்டு) or *kool* (கூழ்)—a thick soup with the flour as base and enriched by vegetables particularly tender jak and cow-pea, fish, crabs, prawns etc.). Although much travelled gourmets like Poet Tambimuttu and short story writer Subramaniam have sung its praises, *kool* has lost its place in the Jaffna man's dietary. The day's left over rice was preserved in cold water to serve as morning meal. The housewife's last chore every night was to pour water over the left-over rice. *Panattu* either dripping with jaggery syrup (பாணி) or in its primitive form was a relish that went well with cold rice (பழஞ்சோறு).

lucky if he could see even one *kavadi* a day except on the last two days—the car festival and the water cutting (தீர்த்தம்) festival when there is a fair sprinkling.

Probably there are more *kavadis* carried to Chellachannithi, Maviddapuram and Nallur. But everywhere there has been a dwindling in the number of persons who vow *kavadis* and carry out the vow. Speaking of *kavadis*, I remember my astonishment at the diversity and abundance of *kavadis* I saw at one Tirukartigai (திருக்கார்திகை) festival at Kathirgamam. *Kavadis* of many shapes and sizes were there to see—small ones for tiny tots and adult size for their parents. Although I had read of Mrs. Bandaranaike's *kavadi* at the Lunawa temple, I first saw women carrying *kavadis* at Kathirgamam on this occasion. The most impressive *kavadi* that I saw then was the child *kavadi* (பிள்ளைக் காவிடி). It is not, as one might suppose, a *kavadi* carried by a child. Rather the child himself was the *kavadi*. Childless parents would make a vow to Murugan that if their barrenness should be cured, they would carry a child *kavadi* to Kathirgamam; and when Murugan granted the boon, the father and mother carried the child to Murugan's sylvan shrine in a swinging contraption suspended from a pole—resting on the shoulders of the parents. Quite a number (at least half) of the devotees who carried *kavadis* to Murugan were Sinhalese Buddhists. Kathirgamam's location in a wooded hill and the general landscape and atmosphere of the place discourages sophistication and elitism. Face to face with Nature in her rugged grandeur, man perhaps throws off the artificialities acquired in civilised society and at least for the duration of the pilgrimage, becomes a primal human being.

This is an impressionist essay, without any pretension to scientific precision. I have been watching with interest the gradual supersession of folkways and our mode of life by an urban, cosmopolitan scale of values and a way of life in accord with these values. I am no lugubrious moralist harking back to the simplicities and unsophisticated plain living of the 'good old days'. I express no value judgement. I am only recording some of the changes that I believe I have seen come over Jaffna's values and way of life during the last half century.

Temple Festivals

The rainless months—from March to August—lent themselves to outdoor activity. This was and is the time of high festivals in our temples. One feature of these festivals that enthralled the young were the

by S. HANDY PERINPANAYAGAM

Status Symbols

Of course people did buy vegetables or grow them. But they also found them in hedges and back gardens. Greens which I ate as a boy have not even been seen by my children for they are not sold in markets. Leafy vegetables, it seems to me, were eaten in greater abundance then than now—*musuttai*, *mullai*, *kovvai*, *karai*, *murungai*, *chandi*, *mosumosuk-kai* (முசுட்டை, முல்லை, கொவ்வை, காரை, முருங்கை, சண்டி, மொசுமொசுக்கை) are some of the leaves that I remember eating as curry or *varai* (வரை) or *pachchadi* (பச்சடி) or ingredients in *kool* or *pulikanchi* (புளிக்கஞ்சி). In those days even rich people did not disdain these foods. No one's dietary was exclusively rice-centred. Wheat was an urban exotic which occasionally found its way into rural spots. Today rice and wheat have dislodged their rustic predecessors. They are not merely food. They are also status symbols.

While I am writing this I am haunted by a fear. Am I generalising from my experience of my middle class kin and acquaintances? Of course they are not 'scientific' conclusions derived from a statistical survey. But the middle class are trend-makers and pace-setters and what they do today will be done by others tomorrow.

It is not merely our food habits that have changed. Our pastimes and amusements also have suffered change. The *Chittrai* New Year was a fes-

kavadis (காவிடி). Genteel folks who had made vows just walked under the yoke while their retainers did the actual carrying. But to many it was a fine art. When there was a dance *kavadi* (கூத்துக் காவிடி) to be taken, the party taking it underwent a rigorous training lasting for months. An *Annai* (அண்ணாவி) was engaged who taught the correct step and drilled the performers in every detail of movement and stance. During the 15 days of festivals in the temple near my home devotees bearing *kavadis* of all descriptions—*Aatakavadi* (ஆட்டக்காவிடி), *Koothukavadi* (கூத்துக்காவிடி), *Chedilkavadi* (செடில்காவிடி), escorted by relatives and friends would arrive at the temple from all directions. Today one would be

For Speedy Discharge and Safe Delivery

Jaffna District

Co-operative Harbour Services Union Ltd.

25, Front Street,

JAFFNA.

- STEVEDORES AGENTS
- LANDING CONTRACTORS
- FORWARDING AGENTS

Telephone No. 590

JAFFNA M.P.C.S. UNION LTD.

Largest Wholesale Cooperative Establishment in the North,

Authorised distributors for

CEYLON STATE HARDWARE CORPORATION

also dealers in Textiles, Cement, Milk-foods, Groceries, Oilmanstores & Ceramics and all goods distributed by the COOPERATIVE WHOLESALE ESTABLISHMENT

Address:

74/3, Hospital Road, Jaffna.

Retail Shop at:

15/1, Power House Road, Jaffna.

As I See It — by Jay

A JOKE—IN EXCEEDINGLY POOR TASTE

A sense of humour—conscious or otherwise—is the last thing one usually associates with ruling circles. But the *Emergency (Controlled Articles and Regulated Areas) Regulations, No. 4 of 1968* conclusively prove that, unsuspectedly ensconced in the seats of power are some people who (though blissfully ignorant of their talent) can give Jerry Lewis and Dean Martin a close run for their money.

Even if one had set out to be deliberately funny, one couldn't have produced such a priceless joke as these Regulations which stipulate that if, for instance, anyone living in the 'regulated area' (5 miles inland from the coast of the Jaffna Peninsula stretching from Chundikulam up to Kovilam Point) has more than 2 fountain pens or 2 ball point pens, without a permit from the Competent Authority, he will be presumed—in the frightfully funny words of the Regulations—to "have been preparing or attempting to export or take out that article from Ceylon until the contrary is proved by such person"!

Anxious consumers who, in the face of recurring shortages, stock more than 2 lbs. of dried milk powder (or 1 tin containing more than 2 lbs.) or 2 tins of condensed milk or 1 tin of Ovaltine or 1 bottle or tin of malted milk will hereafter have to face charges of being illicit 'exporters'. The Regulations seem to have covered pretty nearly all the essential items which the harassed consumer assiduously collects. The only glaring omission is sarees: being charitably inclined, I shall put it down to a sense of gallantry. Our ladies, not to mention textile merchants, will of course

be thankful for this small mercy.

We are told that these misbegotten Regulations are intended to stamp out smuggling in the Jaffna district. Somehow the authorities are obsessed with the peculiar idea that the Jaffna climate breeds nothing but smugglers. What they seem to have forgotten is that smuggling is perhaps the only truly national enterprise today, with people from every part of the country being involved. The arecanuts, cloves and nutmegs that are smuggled across to India come from upcountry; the wristlets and the fountain pens are brought in from places like Wattala. But strangely enough (well, considering past and present history, it's not so strange after all) these acute minds have not thought of blocking the sources but only the exit.

By branding every Jaffna resident a potential smuggler, the authorities are behaving rather like the schoolmaster who gets the whole class to stand up on the form because he can't catch the wretch who threw a paper ball at him. What a sorry admission of incompetence these Regulations are! After deploying the Services, the Police and the Customs all this time and spending so much money, to have to tell almost the entire residents of the Peninsula to bend down to receive six of the best!

If anyone is stupid enough to believe that these asinine regulations will root out smuggling in Jaffna or any other part of the country, then he'll swallow anything.

Those whom the gods wish to destroy, they first make mad. It seems as if the gods have already driven the powers-that-be mad.

RABINDRANATH TAGORE

Rabindranath Tagore sang the psalm of love and dreamt of the religion of man.

Though essentially a poet Tagore's work is deeply impressed with metaphysical notions which would excite the imagination of the philosophic critic. His philosophy is of course a "sigh of the soul rather than a reasoned account of metaphysics; an atmosphere rather than a system of philosophy". It is an artist's creation.

His philosophy largely centres round the eternal query—what is the relation of the finite with the Infinite? "Me-seems, there is only one grand tune of all my compositions and it may conveniently be styled as the union of the Infinite with the finite in finiteness".

Organic Relation

As a vedantin of the Sankara School he extols the Absolute, disregarding the claims of finite individuals. As a vedantin of the Ramanuja School

tations of this Infinite mind. My mind is not separate from yours. Had it been so, no communication between mind and mind would be possible. "Let me contemplate the adorable splendour of Him who created the earth, the air and the starry spheres and sends the power of comprehension within our minds". The same reason which is permeating nature is also in man, the finite individual and this is why it is possible for men to understand nature. The external nature and man's reason are the expressions of the supreme Reason.

"Day by day you buy your sunrise from my heart and you find your love carved into the image of my life".

This is the eternal love drama between the Deity and the devotee. The poet as a devotee feels that he is being led by his Deity along the path of life and death.

The philosophy of Vaishnavism lays emphasis on the in-

and Sundaram; truth, goodness and beauty. The Jivandeava is not a barren, static Reality. He is highly dynamic. In Balaka, the poet interrogates the moving river on change. "You move on, move on, move in speed. You fly undaunted and seldom do you look back". The life process is moving endlessly in an infinite pursuit. 'The life process of the Cosmos has heard the singular voice which is not here, not here, but somewhere else'. This is why we find life around us to be dynamic and progressing.

If the ultimate reality be Sivam, how can there be evil in it? How can we explain the evils and sufferings of the world? According to Tagore, "the question why there is evil in existence is the same as why there is imperfection or in other words why there is creation at all". The questions of evil and finiteness are thus intertwined. Evil or pain there is in the universe and nobody can deny it. But the question is, is it final? Tagore would say that, "Pain which is the feeling of our finiteness, is not a fixture in life. It is not an end in itself as joy is. To meet with it is to know that it has no part in the true performance of creation".

Evil and suffering could be transformed. Evil can be made to grow into good. To conquer evil and suffering, one has to cultivate goodness. What is goodness? "...when a man begins to have an extended vision of his true self, when he realises that he is much more than at present he seems to be, he begins to get conscious of his moral nature. Then he grows aware of that which he is yet to be, and the state not yet experienced by him becomes more real than that under his direct experience. Necessarily, his perspective of life changes and his will takes the place of his wishes. For Will is the supreme wish of the larger life, the life whose greater portion is out of our present reach, whose objects are not for the most part before our sight.

(To be Continued)

by P. CHANDRASEGARAM

Dept. of Education, University of Ceylon.

and even as a follower of Vaishnavism, he weaves a firm organic relation between the Absolute and the finite.

He never accepted Maya as an adequate explanation of the world. In fact he has protested against it. "Coming to the theatre of life we foolishly sit with our back to the stage. We see the gilded pillars and decorations, we watch the coming and going of the crowd; and when the light is put out at the end we ask ourselves in bewilderment what is the meaning of it all? If we paid attention to the inner stage we could witness the eternal love drama of the soul and be assured that it has pauses but no end and that the gorgeous world preparations are not a magnificent delirium of things".

He would say that there is no Maya; Brahman's manifestation is in Anandam and that Anandam is meaningless if we never can expect to realise the highest perfection that there is. If we have an aim and yet never can reach it, then it is no aim at all.

According to the poet, Reality is one. Monism is the keyword with the poet. He does not favour dualism or pluralism.

But there is another side to his teachings. As one in sympathy with Vaishnavism, he believes in what might be called qualified monism. The finites are not passing phenomena. They contribute their share to ultimate Reality. The Absolute needs the finite and needs them most. Without the finites the eternal love-drama is at an end.

"Oh! Thou Lord of All Heaven, where would be thy love if I were not". In *Fruit Gathering*:

"I came and you woke and skies blossomed with lights... Yet I know the endless thirst in your heart for sight of me, the thirst that cries at my door in the repeated Knockings of Sunrise".

Tagore tends to look upon the ultimate Reality as Mind. This Infinite mind is the creator and we are finite represen-

time relation between God and man. The God is Rasa and this is why through one He becomes many. The Infinite gladly allows itself to be caught in the snares of the finite. Tagore mingles his tunes with the Vaishnavas when he says, 'There is one and the One says, I shall become many. The One wanted to enjoy its Unity in Diversity; so the creation began'.

God is eternal, man is eternal and so is love.

Tagore expresses himself as an Absolutist, but at the same time as a concrete Idealist too. He is seized by the supreme glory of the Absolute. Borne by such feelings he has some times minimised the worth of the finites of the world, but in his concept of Jivandeava he believes in abiding relation between the Infinite and the Finites.

Endless Motion

The Jivan Devaha or the Absolute is Satyam, Sivam

INVEST your SAVINGS in—

THE JAFFNA COOP. PROVINCIAL BANK LTD.

FIXED DEPOSITS

Interest on Fixed Deposits for 3, 6 & 12 months is 1½%, 2½% and 3½% respectively. On Deposits for 5 years and over and on Deposits for 10 years and over the rates are 4% and 4½% respectively.

SAVINGS DEPOSITS

(1) Interest at the rate of 3% is allowed on Savings Deposits from 1-5-67. Arrangements can be made to withdraw funds from this account daily.

(2) From 1-11-1967, in the case of Institutions, the rate of interest payable will be 4% for the month in which there is a minimum balance of Rs. 5,000/- or over.

(3) For Cooperative Societies, from 1-11-1967, the rate of interest payable will be 4½%.

SECURITY DEPOSITS

From 1-11-1967, the rate of interest payable on Security Deposits of Societies will be 3½%.

PAWN BROKING

Pawn Broking is done at all our Branches. The rate of interest charged is 9% and Repayment by Instalments is allowed.

Branches:

Jaffna—Paranthan—Chunnakam—Point Pedro (Nelliady)—Chavakachcheri—Chankanai—Kayts—Vali East (Averangal).

Head Office:

59, MAIN STREET, JAFFNA.

SOUTH YALPANAM MPCs UNION LTD., KILINCHCHI.

Phone: 8.

T'gram: "Yarlunion".

We supply Provisions, Textiles, Agriculture requisites and Building materials.

Agents for: Messrs. Shell Company of Ceylon Ltd., Ceylon Nutritional Foods Ltd., B.C.C. Ltd., Elephant Brand Asbestos and Ceylon Petroleum Corporation.

Eravurpattu M.P.C.S Union Ltd., Chenkaladi

We are:—Agents of Ceylon Nutritional Foods Ltd.

" " Ceylon Petroleum Corporation.

" " People's Bank in Pawn Broking.

Transport Agents of Commissioner of Agrarian Services.

Paddy Purchasing Agents of Commissioner of Agrarian Services in Eravurpattu.

Owners of Rice Mill and milling rice for Government.

Wholesale and retail dealers in Consumer goods, textiles, cement, agro chemicals, agricultural implements etc.

Phone 28 Eravur.

THE CITY OF JAFFNA

It is over six hundred years since the Tamil kingdom of northern Ceylon was founded. The origins of the city of Jaffna probably date back to the days when this kingdom was founded. The northern part of the island now roughly covered by the district of Jaffna was administered as a province of the Sinhalese kingdom from very early times. In the early days it was known as Nagadipa and it appears that the governor of this province was known as Diparaja (possibly the Tipattaraiyan of the Tamil inscription), that is, the ruler of (Naga)dipa. The place which enjoyed the status of the capital of the province is not known but it seems from the Vallipuram gold plate that at least in the second century A.D. Vallipuram, near Point Pedro, might have been the provincial capital. It appears to have been the headquarters of the principal tax-collector as well as of the governor.

Until the foundation of the Tamil kingdom, there is no evidence about Jaffna or about any other place which served as the northern capital. The Tamil kingdom was founded some time in the first half of the thirteenth century. A place called Sinkainakar seems to have been the capital of this kingdom when it was founded. This place was definitely the capital of the kingdom when the Ariyacakravartis were ruling in the fourteenth century. The early Tamil works of

known as Jafana-patao or Jaffna.

No Description Available

Prior to the fifteenth century, no description of the city of Jaffna is available in our sources. In the fifteenth century, the Sinhalese *sandesa* poems give a brief description of the city but this is mainly poetic and is unreliable. Sapumal Kumaraya, the prince from the Kotte kingdom who sacked the city in the middle of the fifteenth century, appears to have rebuilt parts of the city. The *Yalppana-vaipava-malai*, which refers to him as Puvanekapaku, credits him with the building of the new city.

The Europeans who frequented the city from the beginning of the sixteenth century have left us more reliable accounts of the place. In the sixteenth century, the Tamil king of Jaffna held his court in Nallur, which the Portuguese describe as the only city in the kingdom. The present town of Jaffna was at that time 'the town and praca of the Portuguese'. The Portuguese had their fort here. Kolumputturai was the port. Between Kolumputturai and Nallur there was a stockade which alone appears to have retained the name of Sinkai-nakar (the Chunguinaynar of the Portuguese). The fort area is no doubt the oldest section of the present Jaffna city proper.

Early in the seventeenth cen-

Coopman, Predicant and the Krank-bezoeker. There was a large church in the fort. There were also churches in Vannarponnai and Chundikuli, but these were not part of the town at that time.

Town Enlarged

The Dutch no doubt enlarged the town and by the end of the eighteenth century there was, besides the main fort, a section without any walls called the Pettah or Black Town which was very populous. The Britisher Percival, who was in Ceylon at the time of the British conquest of Jaffna (at the turn of the eighteenth century), gives us the following description of Jaffna:

"The fort and town of Jaffna, the capital of the district, stands at the distance of some miles from the sea, but communicates with it by means of a river navigable by boats. The river falls into the sea near Point Pedro... The fort of Jaffna is small, but exceedingly neat and well built. The Pettah or Black Town without the walls, which is of a quadrangular figure, is large and more populous than that of Trincomalee. Since Colombo was taken possession of by the English, several Dutch families have quitted it, and taken up their resi-

dence in the neighbourhood of Jaffna, as the latter place is much cheaper and better supplied with all the necessities of life, several of which are scarcely to be procured in the other parts of the island".

With the unification of the island in the nineteenth century, Jaffna became the capital of the Northern Province and the seat of the Government Agent. It continued to be an important port until the extension of the railway early in this century. Under the British rule, it grew rather rapidly to become the second largest city in the island.

Problems of Official Translations

Introduction:

Countries which recently emerged to independence from centuries of Colonial rule are faced with the task of switching over the medium of administration from their erstwhile master's language into their own national languages. In so far as the Tamil speaking people are concerned, we have a common problem, that of switching over the medium of administration from English to Tamil and it is here the

Text of a paper read at the Second International Conference-Seminar of Tamil Studies, Madras.

translator plays an important role.

Translation as a means of conveying the thoughts and concepts of one language into another is not something novel to us, for we have a long tradition of translating literary and semi-literary works from Sanskrit in the past and in recent years from English and other European languages. Our earliest extant Grammatic-

translation, nothing less and nothing more. This is no easy task. The difficulty is all the more pronounced when the translator handles documents of a legal nature as for example Administrative Regulations, Financial Regulations, etc. Here the intended meaning of the original text should not be distorted even by a hair's breadth.

Difficulties in Translating:

Let us for a moment consider why this type of translation should present difficulties to the translator. In my view when the national languages are called upon to express a body of knowledge which is not part of their culture, they become incapable of conveying the exact ideas and thoughts. This incapability becomes more and more pronounced as this body of knowledge grows in magnitude. The national languages of the countries which gained independence a few years ago, have been long neglected in the sphere of administration and hence they are not developed adequately. When the switch over is effected, the

That is, grammar deals with the system of relatively small number of possible choices while the vocabulary is concerned with a larger set of possibilities. The grammatical structure of English differs from the grammatical structure of Tamil. A compound sentence in English with all its qualifying clauses is difficult to be translated without the meaning being somewhat altered. Dividing it up into shorter sentences may tend to alter the meaning and may not appear to be quite relevant. In particular legal expressions cannot in any way be altered for fear that the meaning too would be altered. But in translating such a sentence into Tamil the translator normally starts with the last phrase or clause in the sentence, works his way upwards and ends with the principal clause. In such translations, the sequence of ideas gets somewhat interrupted and the whole sentence tends to get disorganised as a result.

Let us take for example an agreement which reads as follows:—

"This agreement entered into on the dates hereinafter mentioned between... ..of the one part and... ..hereinafter referred to as... .. which term shall mean and include the said... .. and his successors for the time being holding the said office of... .. and all other officers for the time being holding office as... .. (acting for and on behalf of the Government of Ceylon), of the other part,", when translated would read as follows:—

இதன்க்குத் துப் பின்னர் குறிப்பிடப்படும் தேதிகளில்... .. ஐச் சேர்ந்த... .. என்பவர் முதலாம் பகுதியாகவும், இதன்க்குத் துப் பின்னர்... .. எனக் குறிப்பிடப்படும் (இப்பதம் இலங்கை அரசாங்கத்துக்காகவும் அதன் சார்பிலும் கடமை செய்யும் சொல்லப்பட்ட... .. என்பவரையும்... .. என்னும் பதவியை அப்பொழுதைக்கு வகிக்கும் அவருக்குப் பின் வருவோரையும்... .. ஆகப் பதவி வகிக்கும் மற்றெல்லா உத்தியோகத்தரையும் குறிக்கும்) என்பவர் மறுபகுதியாகவும் செய்யப்படும் இந்த உடன்படிக்கையானது.

(Continued on page 7)

by DR. K. INDRAPALA

Dept. of History, University of Ceylon

Jaffna, such as the *Cekaracekara-malai*, *Cekaracekaram* and the *Taksina-kailac-malai*, make it very clear that Sinkai-nakar was the seat of the Ariyacakravartis. The only Tamil inscription mentioning an Ariyacakravarti of Jaffna also refers to Sinkai-nakar as his seat. In the fifteenth century, this city is referred to in the inscriptions of Arikesari Parakrama Pandya. It is clear from these references that Sinkai-nakar was the capital of the Tamil kingdom in the early period of its history.

The later chronicles of Jaffna, however, do not mention Sinkai-nakar as the capital of the kingdom. *Yalppana-vaipava-malai* and the *Kailaya-malai* give Nallur as the capital of the first Ariyacakravartis. Nallur is not mentioned in any of the earlier Tamil works or in inscriptions. On the other hand, the Sinhalese works of the fifteenth century refer to the seat of the Jaffna rulers as Yapaputuna (Yalppanam). The South Indian inscriptions of the fifteenth and sixteenth centuries also mention Yalppanam. According to the Portuguese writers, Nallur was the capital of the Jaffna rulers in the first decade of the sixteenth century. A comparative study of all these literary and inscriptional references shows that the names Sinkai-nakar, Nallur and Yapaputuna or Yalppanam were applied to the same city and that after the Portuguese intrusion the section where the palace of the Tamil king was situated came to be exclusively known as Nallur while the section occupied by the Portuguese came to be

tury the Portuguese destroyed the city of Nallur and enlarged their fort and town in Jaffna. The fort had walls of unusual height and thickness and was considered to be larger than even the Fort of Batavia (modern Jakarta), which was the capital of the Asian empire of the Dutch. The Dutch author Baldaeus, who was in Jaffna at the time of its conquest by the Dutch, has left the following description of the fort:

"Being now returned to Jafnapatan we considered the probabilities there. We saw that the fort was not to be taken by storm, owing to the unusual height of its walls, nor was it to be effected by mines, owing to its rocky soil when dug out a little, nor was it to be levelled with the thunderings of our cannon owing to the triple thick walls, which would not yield to the heaviest of our canon shots... The Fort of Jafnapatan is a square surrounded with strong high walls... it is larger than the Fort of Batavia".

When the Dutch occupied the city, 'the church and the houses (were) repaired, and the place (was) planted with 2 or 300 coconut trees'. They also pulled down many of the dwelling houses which stood too close to the canal and the fort. During the period of Dutch rule the city did not extend very much beyond the fort and the small area around it. The main buildings in the city were the houses (huys) of the various administrative officials such as the Commandeur, Capiteyn, Coopman, Onder

al work, Tholkaappiyam, speaks of translation (மொழி பெயர்த்து அதர்ப்பட யாதல்) as one of the four ways of writing Collateral works (வழி நூல்). This, of course, applies to translation of literary works. Translation of literary works from other languages into Tamil has been done so effortlessly and naturally by competent scholars that it will not be incorrect to say that translation is an art and a fine art at that. In the matter of translating literary works, where the emphasis is on evoking emotional responses, the translator enjoys a certain degree of freedom, and nobody expects him to be cent per cent faithful to the original. In fact, little deviations here and there are not condemned as inaccuracies, but rather commended as the translator's expression of individuality and originality. But the translator of Official documents has no such freedom. Accuracy should be his watchword, for it is his duty to ensure that the exact meaning of the original is conveyed in his

machinery and the technique of administration remain the same; only the media are changed. This change is brought about by translation and translation alone. The translator is expected to do wonders overnight and his task therefore is an unenviable one. Our tradition has been hitherto to carry on the administration in English and now we are translating in toto those concepts into Tamil.

Grammatical Difficulties:

It is said that the 'genius' of each language is different and it is here that the translator's difficulties arise. The translator meets with two different levels of linguistic structure. One is the grammatical structure and the other is the lexical structure. The two levels are nevertheless inter-related in that both have to account for the choices involved in the selection of the written language. The difference between the two levels, grammar and vocabulary, lies in the fact that the choices they are dealing with are of different kinds.

HEAVY RAINS DISPEL FEARS

In the last two memoranda of mine I had informed my readers that copies of the same have already been forwarded to the Ceylon Association for the Advancement of Science (C.A.A.S.) for its arbitration and comments if any, on some of the issues in dispute on the above subject matter. After about a month's interval I received a letter from the Association concerned saying that since the committee of section D was in no way in a position to make any judgement on some of the theories put forward by me, my two memos have therefore been referred to the proper authorities in the Irrigation Dept. who are now conducting a thorough investigation of the same problems. I have thus been requested by the Secretary to communicate with the Irrigation officials concerned for any definite opinions in this connection. As my readers are already aware, my last two memos contain some important issues that are quite in conflict with that of the technical team since nominated by the Ministry of Land, Irrigation and Power to undertake a detailed study of the ground water resources and problems of the J/Peninsula. This being the case, what is most baffling is as to how the C.A.A.S. had thought it fit or proper to redirect me and my memos to the same body of men with whom it surely knows my views are in conflict to get at an impartial verdict! It is now best left to my readers therefore to judge for themselves the likely reason or reasons behind the C.A.A.S. resorting to this strange line of action. On my own part however I have strong grounds to believe that it is more due to reluctance rather than any inability or incompetence on its part, that the C.A.A.S. had deemed it prudent to remain silent on the controversies involved. In fact when another person who is himself a keen enthusiast came across the reply to me from the C.A.A.S. his succinct comment was perhaps the said Association does not want to involve itself by giving any penny wise pound foolish decisions!

I had mentioned in my two earlier articles of the couple of drill holes bored by the technical team of the J.P.H.S.C. revealing the existence underground of a somewhat lenticular shaped layer of fresh waters overlying a thin layer of brackish, followed by another yet unfathomed layer of saline waters down below. Also the analytical tests have revealed the chloride contents of the saline waters at the bottoms of these two drill holes to be almost the same as that of the neighbouring sea waters. To be more precise, whilst the chloride contents of the surface sea waters at Kankesanthurai (KKS) are found to be about 18,000 p.p.m. that of the drill hole at KKS at 80 feet depth is 17,000 p.p.m. whilst that of Kondavil (Kvl) at 110 feet depth is 13,000 p.p.m. Now as an outcome of these detections comes the inevitable question on everybody's lips. Is the existence of these saline waters under our Peninsula's entire subsoil belts, a pointer to any large-scale intrusions of the sea waters from all around? I have always held and still hold the view that these in-

trusions can never be from all around but must strictly be limited to only one or a few more of the yet to be discovered places only. In support of this contention of mine let me now tell my readers of the experiment since officially conducted at the famous Puttur tidal well, where pumping tests have revealed the copious outflow of first the potable waters, followed by some brackish and finally by an UNENDING outflow of saline waters, while at the same time the surface level of the well waters remained almost unaltered. Let me now take my readers to the 110 feet deep drill hole at Kondavil and perform the same pumping out test there too. To begin with it must be pointed out that whereas a short length suction pipe immersed to lie only a couple of feet below the top water level at the Puttur tidal well would do there, here at Kvl a suction pipe to sink the whole depth of the drill hole would be needed. With the pumping operation in progress will flow out first the potable, followed by some brackish and finally the lowest lying saline waters. But unlike at Puttur, with the last drop of its saline waters pumped out the empty bottom of the drill hole would be exposed. The results would be identical if the tests were performed at the KKS drill hole too, even though the adjoining sea here lies only a stone's throw away.

pic of sea water intrusions from all around into our Peninsula's subsoils. In this connection it must first be explained that as all geographers are aware, excepting the shallow lagoon belts in the south and west of our Peninsula, the terrestrial land mass every where else slopes gradually into the seas forming what is termed the continental shelves. These submarine shelves, because they are never subject to any processes of weathering, always therefore remain hard and rocky. This being the case, is there any possibility of the sea waters forcing their way inland though these hard and compact continental slopes, excepting through a naturally endowed tunnel or two, like the one now linking the Puttur tidal well. In this context it must also be noted this famous well lies far north of the Peninsula facing the continental shelf lying off the northern coasts. Turning now to the lagoons in the south and west were the shallow sea waters cover a flat and sedimentary limestone soils belt, can we expect these sea waters to infiltrate the interior land masses around? Here again my answer is in the negative, because it must be remembered that in view of nature's ever present centripetal gravitational pull, the lagoon waters are more certainly bound to sink downwards and only seldom or rarely intrude laterally side-

that era of its last uplift to the present day had fallen the moonsoon rains, which necessarily would have resulted in the Ghyben-Herzberg hydrostatic principle being observed and the fresh water-salt water interface sinking to the present underground level. Added to this can also be attributed the telling effects of the tunnel link of the Puttur tidal well. Judging from the experimental records already available, the course of the tunnel can be said to lie at an average depth of about 80 feet below the ground level. Presuming this to be the case, then the surging sea waters must certainly be exerting excessively high pressures all around the walls of the tunnel as well as that of the well below 80 feet depth. These high pressure thrusts must naturally result in these enclosed sea waters, following the principle of osmotic pressures, penetrating wherever possible through any porous layers into the surrounding limestone regions. This process of infiltration through osmosis must have been in force from almost the last upthrust of our Peninsula from below the sea and this certainly is bound to have resulted in the concentration of these infiltrating sea waters and the subterranean salt waters all around being the same, as is found to be the case at present.

only after the slow and gradual uprise of the interface to the level of the bottom depths of the normal wells, that the lower lying saline waters can ever hope to make our well waters saline. Now taking into consideration the average annual rainfall and the present annual out-take of our ground waters, there can never arise during the next few generations at least any possibility of the interface ever rising suddenly or even gradually to the level of the bottom depths of our wells in use today. This is the very reason why I have all along been critical of the pronouncements of the Irrigation big wigs that the water cycle exemplified at the Puttur tidal well holds good throughout the Peninsula. It is indeed this lack of a clear insight into our ground water potential and available resources which seems to have even prompted the J.P.H.S.C. to advise the Govt. into enacting early legislation to strictly restrict the annual out take of our well waters. I was severely critical in my last memo of this contemplated legislation and ended up by warning the said committee that the remedy they intended introducing would in the long run prove to be worse than the disease itself. In this connection my attention had now been drawn to a comment in the recent 'Cooperator' of 15-2-68 to the effect that the J.P.H.S.C. has now reported that since J/Peninsula has entered on her 'Wet Phase' there is no fear at all of drought for at least another 20 years. If this comment is true then it surely means that the committee has now abandoned any ideas of getting any such restrictive legislation introduced. So every one in the Peninsula can now heave a sigh of great relief that we have been spared the horrors of a water rationing too. In this connection my reader's attention must be drawn to my article entitled "J/Peninsula's ground water resources, Its past and present trends" and appearing in the 'Cooperator' of 15-6-66, where immediately following the severe droughts of 1963-1964 I was optimistic enough to predict that by 1965 or at the latest by 1966 the then prevailing 'Dry Phase' must end and the 'Wet Phase' must thereafter take its place. I am mentioning this, not for the sake of blowing my own trumpet, but only for the sake of showering my full praise and credit to Dr. George Thambyapillai of the University of Ceylon, Peradeniya, for the brilliant articles contributed by him on "Flood and Drought: Is there a Pattern?" and appearing in the 'Ceylon Daily News' of 22nd and 23rd of April 1965. In fact it is reading from these articles of his on climatology that I had been led to the deduction of our Peninsula having then to turn its trend from its periodical 'Dry Phase' into the inevitable 'Wet phase' ere long. Thus the very heavy moonsoon rains of the last two years have certainly not belied the hopes so held. What is most pleasing however is that even the pessimistic fears of the J.P.H.S.C. held for nearly the last two years have now been almost completely dispelled by the heavy rains our Peninsula has since been blessed with.

C. P. VAIRAMUTTU

Teacher, Government Senior School, Eralalai

If as the Irrigation men have proclaimed that the water cycle exemplified at the Puttur tidal well experiment holds good throughout our Peninsula why then this strange partiality shown by the lower lying saline waters completely refusing to rise up the Kvl and KKS drill holes during pumping operations? Ah well the only plausible answer that any geologist would unhesitatingly give is that whereas there must certainly exist a linking tunnel between the said well at Puttur and the sea bed beyond, there are no such linking tunnels to the two drill holes. In this context my humble advice to the J.P.H.S.C. is this: There are said to be about half a dozen abnormal wells in our peninsula possessing large quantities of fresh waters each. Any of these on pumping out tests revealing identical water cycle operations as the tidal well at Puttur can definitely be said to have tunnel links to the sea beds beyond, and not otherwise. Here again some of these abnormal wells may pump out more fresh waters than the others. Why should it be so? This can certainly be attributed to the size, number as well as locations above or below the underground interface of the hollows or caverns attached to each of these. So far as is known, the Puttur tidal well can be said to possess the most spacious cavern or caverns lying above its fresh water-salt water interface, and hence the voluminous outflow of its potable waters first.

Sea Water Intrusions?

Let me now come to the question of my disagreeing with all concerned on the to-

wards. In this connection now comes to my mind the theory put forward by the Israeli hydrogeologist Dr. Arnon Arad, of the too frequent draw off of our well waters during any prolonged dry seasons creating vacuums underground and which in turn cause the inevitable suction of the sea waters inland. Yes I admit the possibility of such intrusions taking place, but this can happen only to those wells adjoining the lagoons in our Peninsula and never to any of those wells facing the continental shelves is my firm conviction. But here again the progress as well as quantity of intrusions will depend solely on the nature, structure and texture of the soils around the lagoons. For example if the adjacent soils and subsoils are sandy then the intrusions arising from suction are bound to be voluminous and widespread, but if the subsoils turn out to be compact amorphous limestones then the infiltrations are bound to be strictly limited or even nil at all.

Now then if as I say there cannot have occurred any sea water intrusions, how is it then that the entire subterranean base of our Peninsula is now possessed of saline waters? As I have once said in an earlier article of mine in this connection, according to geological era there had occurred in the past, two widely separated periods of history our Peninsula had lain subsided below the sea level before being uplifted again as we see it today. Is it any wrong therefore to expect the entire soil and subsoil land mass of our Peninsula to have been salt impregnated since the time of its last uplift? Then again from

Now then following this all important evidence of a lenticular shaped layer of fresh waters overlying another deeper layer of saline waters below, particularly our Irrigation men seem to be emphatic in their belief that if the annual draw off of our Peninsula's ground waters were to exceed the previous years moonsoon rain waters seeping underground, then the wells would turn saline due to the automatic uprise of the lower lying saline waters into them. How groundless these fears are have been explained in greater detail, with facts and figures, in my last memorandum. In fact these saline waters could rear their ugly heads automatically, only into those wells whose bottom depths are in a line with or even below the fresh water-salt water interface, because it is only in such excessively deep or hollowed wells there can occur the free flow as well as mingling of the soft and saline waters. Such of these abnormally deep wells are never man made but are only the creations of nature, one typical example of which is the now famous Puttur tidal well. On the other hand, the bottom depths of every domestic or farm well in our Peninsula always lie many a feet above the lower lying interface. In between the interface and the bottom depths of all our wells lie the subsoil limestone belts saturated with fresh waters. Even during the worst of droughts this intervening fresh water saturated limestone subsoils are always there. So I am sure my readers would now clearly understand that it could never be by way of forcing its passage up through these intervening layers, but

The Education of Plantation Workers' Children

(Continued from our last Issue)

Sordid Story

In India, just about 25% of the children of school age, it being 6 to 14, of the plantation sector are in schools. Kerala has touched the 87% mark, whereas in Punjab the plantation children depend on State and non-plantation schools. On the whole the story is sordid.

In the majority of the countries the education of plantation children is governed by law. In Costa Rica, school attendance is compulsory and free up to and including the age of 15. In Ecuador, the Labour Code requires employers with people aged less than 18 on their staff, who have not completed their primary education to give them two hours from work every day to enable them to attend school. This provision is seldom enforced in plantations. In Ecuador, only about half the children of school age attend any class. In a survey made in Latin America it was revealed that about 20% had never attended any school and about 30% gave it up after about two years; this is so in spite of the fact that all of them should be either attending or ought to have attended since 14-15 is the accepted school age. Between the age of 6 and 8, 43% have yet to attend school. A fairly large 90 abandon their

Estate schools in the national system of education has been a sensitive question in Ceylon's educational history. Pious sentiments and protestations have been made on this question with a sense of patronage. Section 52 of the White Paper reads that 'a school provided in an estate may be run either by the proprietor or any person or body of persons authorised in that behalf by the proprietor as a private school with the approval of the Minister'. This is certainly a frank confession of the Government's inability to run the schools. This is an open invitation to privatisation in education. The 900 odd estate schools which do not have even a semblance of educational institutions would be worse than what they are now, as they would be institutions of private machinations of individuals and institutions. These schools today are a challenge to the conscience of the nation. The phrase estate schools itself is a misnomer. These schools are part and parcel of the country's educational system, whose identity is in Ceylon. The 1964 Education White Paper has it that 'all Estate schools will be taken over by the State and will be run as Basic schools and the medium of instruction therein will be the official language'. 90% of the students of these schools are Tamil speaking.

of instruction for citizens of Ceylon should be Sinhala or Tamil and that in regard to non-citizens who wish to make use of the State System of education 'we recommend in accordance with world practice that the medium of instruction should be the official language'. There were dissents to the suggestion by some members of the Commission who very rightly argued that no other language could alternate the mother tongue as the medium of instruction. The statement that, 'in accordance with world practice' is an unstudied, uneducational statement. The National Education Commission has not recommended that the Mother Tongue should be the medium of instruction. As the categorization of a group as 'stateless' would no longer be necessary as within some years there would be no non-citizens living in Ceylon, Ceylon could straightaway define the Mother Tongue for its people. The medium of instruction for Sinhalese plantation children should be Sinhala and for the Tamil plantation children it should be Tamil. This should be made law and any reform of the plantation school system should proceed from it.

In the majority of plantations the schools have insufficient teaching staff; teachers do not have the required qua-

ers in plantation schools are generally more qualified and better paid than the State sector. They are paid by the plantations. This is one of the exceptions in the history of education of plantation children, but yet only 25% of the school age group attend schools.

The kind of instruction given to the children of plantation workers is generally antiquated and far too theoretical. Many of the text books used are alien to their cultural environment. English and French text books are not relevant to African or Latin American culture. The International Labour Office has it that, 'plantation parents object to their children being taught manual work as manual work reminds them too much of slavery days'. If manual work, as understood in 'slavery' culture is introduced into the curriculum, certainly they have every right to resent it. Manual work is psychologically work experience; it has authentic value, it is almost immediately utilitarian, it should and would foster physical and mental co-ordination. Manual work should have relevance to the economic-cultural wants of the country, if so, manual work would be considered respectable. Cameroon has succeeded in giving a respectable place for these subjects.

In Latin American and Asian countries education is related to the primary level only.

After the emergence of Trade Unions in plantations, there is a general improvement in regard to school equipments. There is pressure from the Trade Unions. In certain countries there is collective agreement in force which lays down that the plantation enterprise shall provide all necessary equipment for schools and also shall provide books for schools. This is evident in Peru and Ecuador.

In countries where plantation products are the main source of foreign exchange plantations tend to employ a major proportion of the country's agricultural labour force as in Ceylon, Malaya, Tanganyika, Columbia and Mauritius.

Mechanisation Impossible

Plantations need larger number of workers. The nature of the work in plantations is such that mechanisation at least of certain operations is usually impossible. Machines

have been found unsatisfactory for a number of jobs. Attempts to design machines to pluck tea-leaves have had to be abandoned because no device has been created which could sort and grade the leaves. No machines have been yet invented which can tap rubber trees. This lack of mechanisation results in the indispensability of manual labour, thereby man-power.

In many countries manpower can easily be obtained locally in the countries themselves; of course some centuries back labour had to be imported.

Generally speaking, and contrary to the practice prevailing in the last century and at the beginning of this, permanent plantation workers are ever hardly recruited from areas outside the country.

The plantation labour force is one in which training schemes have not seen the light of day; unskilled but effective plantation workers would be more effective if trained to be skilled. Training in skill is Functional education and this would be a precursor to both formal and informal education of the plantation children.

The conditions of employment of plantation workers are not completely satisfactory in any country. The situation of education is irregular and questionable. In most plantation countries, despite the regulations concerning compulsory schooling the percentage of 'illiterates' in plantations is still high. The main reasons are that the number of schools is often insufficient to enable all the workers' children to attend classes and that even where schools exist, these children do not attend or for the length of time laid down by law. In addition, the lack of teaching staff and of suitable premises makes its effects felt practically everywhere.

Instruction in skills is education, education is significant for future careers. Progress depends on skills. Skills foster economy, plantation sectors sustain the economy of the countries we have reviewed. Maintenance of economy is incongruous without education; it is not possible either.

Manpower is the greatest asset and capital to a nation, training manpower is a greater asset. The plantation workers' children are growing talents, they should be trained.

by P. CHANDRASEGARAM

Dept. of Education, University of Ceylon.

classes as soon as they reach the age of 12, the proportion increasing with age.

Disturbing Feature

Another disturbing feature is the failure to continue with education after the compulsory school age; this is to a large extent due to economic reasons. Parents prefer to see their children in the fields rather than in schools. School desertion also takes place monthly as an year passes by. If 50% of the school attend the first month, it would be 30% the next month.

In Latin America, few of them complete their primary education and hardly any can have started secondary studies.

In countries like Mauritius, the problem of language also set a premium on educational progress. In Mauritius English and French are languages of recognition, but 75% speak languages of Indian origin, the majority speaking Tamil and some speaking Chinese. The plantation sector hails from the Tamil speakers; but the medium of instruction for them is either French or English. Chinese has been adopted as a medium of instruction. The Mauritius Government, now a free one at that should re-orient its medium of education policy. Mother-tongue is the most legitimate and feasible medium of instruction; else it would mean cultural stiflement.

Ceylon today has almost a unified system of State education, but the Education White Paper of 1966 has been non-committal if not indifferent regarding Plantation Schools which are officially known as Estate schools. The place of

They hail from the working class of the country. A large percentage of the workers are styled 'stateless'. But as a consequence of the recently signed Indo-Ceylon pact, three lakhs would get citizenship rights; already about two and a half lakhs of this group of people are Ceylon citizens. This would mean that about five lakhs would be Ceylon citizens. Of these five lakhs, at least 40% would be under the minimal school going age group, it being 6 to 14. Unless their educational facilities are brought on par with the others, they would be second class students. A section of this group would continue to be non-citizens of Ceylon, till the full implementation of the Indo-Ceylon pact. But it should be remembered that even non-citizens in a country are legally not to speak of the morality behind it are entitled for the same type of education in a country.

Neglected Sector

The State is obliged to bring in this sector, this neglected sector into the State system of education. The White Paper of 1966, a subsequent one to the earlier one, does not make the educational mistake of recommending that the medium for the children should be Sinhalese. Ceylon is a multilingual country with two definite highly developed languages Sinhala and Tamil. Mother tongue is the legitimate medium of instruction. The National Education Commission on Education 1961, itself has faltered when it discussed the question of medium of instruction. This Commission recommended that the medium

of instruction for citizens of Ceylon should be Sinhala or Tamil and that in regard to non-citizens who wish to make use of the State System of education 'we recommend in accordance with world practice that the medium of instruction should be the official language'. There were dissents to the suggestion by some members of the Commission who very rightly argued that no other language could alternate the mother tongue as the medium of instruction. The statement that, 'in accordance with world practice' is an unstudied, uneducational statement. The National Education Commission has not recommended that the Mother Tongue should be the medium of instruction. As the categorization of a group as 'stateless' would no longer be necessary as within some years there would be no non-citizens living in Ceylon, Ceylon could straightaway define the Mother Tongue for its people. The medium of instruction for Sinhalese plantation children should be Sinhala and for the Tamil plantation children it should be Tamil. This should be made law and any reform of the plantation school system should proceed from it.

Cameroon is an exception. The teachers in plantations have been bettered in qualifications and emoluments. Tanganyika is also producing an organised, trained professional education service. Gandhian and Tagorian educational influence is felt in the plantation educational scheme in Tanganyika. In Ceylon, the history of teachers in plantation schools is a poor record. 90% of the teachers in about 900 schools teaching about 2½ lakhs of children are untrained, their salaries are not on par with that of non plantation sector teachers.

Mauritius is faced with a growing shortage of staff and it has adopted a system of parallel classes in which teachers give the same instruction twice a day to different groups of 50 or 60 children. Such a system is particularly trying for the teachers.

Same Story

The story of the teaching staff in Latin American plantations is the same. In Columbia for instance, curriculum of a school in one cotton plantation covers only the first year, the teachers are sons and daughters of the employers, that being their only qualification to be teachers. Costa Rica has the sordid spectacle of having an average of 225 children per teacher. In Peru one teacher has to cover the first three years of the preparatory cycle.

The situation in India is completely reversed, the teach-

**EARN AN EASY
RS. 150/- PER MONTH**

JOIN YOUR LOCAL WEAVING CENTRE

Handloom Sarees, Verties, Shawls, Table Cloth, Bed Spreads, Chairbacks, Handkerchiefs, Pillow Cases, Towels, Door and Window Curtains.

Available in lovely designs and enchanting colours at

**Jaffna Co-operative Textile
Societies Union,**

10, CLOCK TOWER ROAD, JAFFNA.

Problems of Official Translations

(Continued from page 5)

The Clause which starts with "which term" cannot find a place in the translation in the exact form of the original. The translator here has no other alternative but to put it within brackets close to the noun it qualifies to avoid unnecessary implications with the result that the order and the arrangement of the expressions and ideas of the original are not represented in the same way in the translation.

The arrangement of the syntactical structure sometimes unavoidably produces meaningless expressions. An example like "The order No. 83 dated October 1st, 1955 and published in Government Gazette No. 1087 of October 7th, 1955 as amended subsequently is hereby further Amended;" when translated, would be

பின்னர் திருத்தப்பட்டவாறு 1955 ஓக்டோபர் 7-ஆம் தேதி கொண்ட 1087 ஆம் இல. அரசாங்க வர்த்தமானியில் வெளியிடப்பட்ட 83 ஆம் இல. கட்டளையானது இத்தால் மேலும் திருத்தப்படுகின்றது.

The translation starts with the Tamil version of "as amended subsequently", which appears meaningless at first sight.

The meaning it conveys will be evident only when the whole sentence has been read and understood. The syntactical structure of the English language is so flexible that the speaker can go on expanding a sentence as much as he likes by the addition of clauses and phrases after stating the subject whereas this possibility is limited in Tamil owing to its different syntactical structure. The natural flow of thought that is found in the English expression is in sharp contrast to the language of the translation where the flow of expression is greatly hampered.

Another difficulty that a translator often meets is when he is forced to begin a sentence with a pronoun and finally come to the noun it refers to. Here again I would like to illustrate this point by an example.

The sentence, "The Financial Regulations of the Government of Ceylon is a subject that has been assigned to the Minister of Finance by the Prime Minister acting under the powers vested in him by the Ceylon (Constitution and Independence) Orders in Council 1946, 1947",

has been translated as, இலங்கை அரசாங்கத்தின் நிதிப்பிரமாணங்கள் என்பது 1946ஆம் 1947ஆம் ஆண்டு இலங்கை (அரசமைப்பும் சுதந்திரமும்) அரசவைக் கட்டளையினால் தமக்கு உரித்தாக்கப்பட்ட அதிகாரத்தின் பிரகாரம் செயலாற்றும் பிரதம அமைச்சரால் நிதியமைச்சருக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு விடயமாகும்.

Here the pronoun தமக்கு precedes its antecedent which is not quite logical. This type of construction is artificial and unpalatable to the intelligent reader. If the sentence is broken up, the translation will be more or less a paraphrase, and the compactness of expression intended by the original will be lost.

It is natural that when new forms of expressions are trans-

lated into Tamil a new style of writing too tends to occur which at times becomes very artificial and perhaps monstrous. In English prepositions and conjunctions are separate words but in Tamil they are glued on to the nouns and verbs. This agglutinative nature of the Tamil language presents another problem to the translator. Very often we find expressions with "and/or" for example—

"Savings in the same sub-head and/or other sub-heads or the same vote."

The translation will have to be in one of the following two ways:

1: அதே வாக்குப்பணத்தின் அதே உப தலைப்பிலும் பிற உப தலைப்புக்களிலும் அல்லது அதே உப தலைப்பில் அல்லது பிற உப தலைப்புக்களில் உள்ள சேமிப்பு.

2: அதே வாக்குப்பணத்தின் அதே உப தலைப்பில் அல்லது பிற உப தலைப்புக்களில் அல்லது இவ்விரண்டிலுமுள்ள சேமிப்பு.

In the first translation repetition of phrases becomes rather confused, the clarity of expression is lost, and the idea is not expressed in the same lucid, terse style of the original.

The second difficulty is the lexical structure or the vocabulary of the national languages. In this connection, I would like to point out that in the preface to the Oxford Dictionary, it is stated that it was compiled and edited from materials amounting to over five million quotations and that nearly half a million words are recorded with more than one and a half million illustrative quotations. In contrast, the entire Tamil Lexicon comprises of 1,04,405 words with a collection of about 20,000 words published as a supplement. In short the English Language has the pride of possessing a vocabulary comprising of four times the number of Tamil words. The reason for this growth is not because of any intrinsic and exceptional properties in the grammatical structure of the English language but simply because it has developed over a long period of time the necessary vocabulary for the various branches of knowledge with distinctive and precise definitions, whereas the Tamil language during this period remained static in certain fields of development—particularly in the administrative field. Thus in upholding the view that the Tamil language is deficient as a medium of administration, what is meant is that the vocabulary now available is not adequate to cope with the rising needs and demands of the new notions, and not that the whole structure of the language is deficient and inadequate. This deficiency may be illustrated by a few examples:—

Very often one meets in Official documents words such as *project*; *plans*; *scheme* and *programme*. All these words are usually translated into Tamil by the one word திட்டம். The subtle difference in meaning that is found in each of the English words is not reflected in the Tamil word திட்டம் at all, and the confusion is worse confounded when two or more of these English terms occur in one and the same sentence. For

example, in a sentence like "These items should be presented in the form of a programme/project and activity classification," the words "programme" and "project" occur side by side and it would be impossible to use the word திட்டம் for both. Hence to surmount this difficulty, the translation is done as follows:—

இவ்விடயங்கள் நிகழ்ச்சித் திட்டம்/முயற்சித் திட்ட வடிவிலும் செயன்முறைப் பாகுபாட்டு வடிவிலும் சமர்ப்பிக்கப்படுதல் வேண்டும்.

But the word முயற்சித் திட்டம் was not used elsewhere when the word "project" occurred alone and as a result the reader will be perplexed here by the introduction of this new word முயற்சித் திட்டம் for translating "project." Hence, the reader in desperation has to resort to the original English version to understand the translation. In such a circumstance the whole purpose of the translation becomes meaningless and ridiculous.

In official documents, one finds words such as *present*, *submit*, *produce*, *furnish*, *table*, occurring frequently in different contexts. In such a context each word has a different shade of meaning. But in rendering them into Tamil all these words are often translated as சமர்ப்பித்தல் irrespective of their context. I shall illustrate this point by giving a few examples:

Presenting the claim—கோரிக்கை சமர்ப்பித்தல்.

Submitting the voucher—உறுதிச் சீட்டுச் சமர்ப்பித்தல்.

Producing the receipt—பற்றுச்சீட்டுச் சமர்ப்பித்தல்.

Furnishing proof—சான்று சமர்ப்பித்தல்.

Tabling the bill in Parliament—பாராளுமன்றத்தில் சட்டமூலம் சமர்ப்பித்தல்.

These are not the only examples that baffle a translator of official documents. When verbs like *allow*, *sanction*, *permit*, *authorise* occur in a report, the translator has only the word அனுமதி *anumathi* in hand to substitute for all of them. Similarly, in respect of, officer concerned in relation to, amount involved, person in question are all translated by the one Tamil word சம்பந்தப்பட்ட. There are many more such examples where the translator is forced to repeat himself however unwilling he may be and aware of the fact that he is committing the offence of repetition (கூறியது கூறுங் குற்றம்).

The role of language in administration is of utmost importance and clear thinking and correct use of words are very essential. There are instances when even the knowledge of words as well as the idioms may not help us in understanding some sentences, the comprehension of which demands a general acquaintance with the modes of thought peculiar to the language, and a special acquaintance in the context. For instance in a sentence like "Marginal relief should be provided in the form of a tapering allowance..." when the phrase "marginal relief" is translated as எல்லை நிவாரணம் (as found in the glossary) it is doubtful whether the proposition expressed in that phrase is expressed clearly in the translation, though we may know

Income More Than Half a Lakh

During 1965-66, the income of the Northern Province Coop Printing and Publishing Society Ltd. was Rs. 70,108/18 cts. The gross profit for the period was Rs. 13,117/50 cts. and the net profit Rs. 6,138/03 cts. The losses have been reduced to Rs. 5,554/90 cts. These figures are given in the 14th Annual Report of the Society.

The Report states that steps are being taken to expand business and get down modern machinery. The Society hopes to be appointed one of the agents of the Ceylon Paper Corporation.

The following were elected office-bearers: Messrs. S. K. Thiraviyanayagam (President), Mudaliyar S. Muttutambay and K. Nesiiah (Vice-Presidents), C. P. M. Markandu (Secretary), S. Kandaswamy (Asst. Secretary) and E. Velayuthar (Treasurer). Messrs. T. K. Rajasekaran, K. E. Coomaraswamy, A. Veerasingham, A. Saravanamuttu, M. Jacob, V. Suppiah and M. Ganapathipillai were elected to the Committee.

everything about the words which form the phrase.

The richness of certain words in their association is such that the ideas of the original can in no way be adequately represented in translation. In such cases the use of parallelisms may help to convey the meaning. For example "Visiting Fellowship at Queen Elizabeth House, Oxford, has been offered by the United Kingdom.....".

The translation of Visiting Fellowship would be பார்வை யிடும் இணையுரிமைப் பரிசு.

In these contexts the translator will have to dive into the ocean of Tamil literature to scan for parallelisms. But unfortunately the translator of official documents has no such time hanging on his hands to do research at the spur of the moment. He should be well equipped with reference books or translation aids for an immediate translation. A dictionary of idioms and phrases, containing such parallelisms, will prove very handy to the translator.

When the concept of an expression has different background, even the nearest equivalent in Tamil may not give the same meaning to the reader of the translation as compared with the reader of the original. In expressions like "filed of record", "covering sanction", "body of the voucher", "posted up to date", the ideas they convey cannot be adequately conveyed in the translation because of their different background of thought.

Let me give the translations for these expressions:

Filed of record—பதிவிற் காகக் கோப்புச் செய்தல்.

Covering sanction—தழுவு அனுமதி.

On the body of the voucher—உறுதிச் சீட்டிலேயே.

Posted up to date—அற்றை வரை பதித்தல்.

The background of the original English terms plays a great part and any literal translation defeats its purpose. As each language has modes of thought peculiar to it owing to historical and other reasons it means that in effecting the transition we cannot always substitute words for words or ideas of the original.

(To be Continued)

Peaceful Atom Soon May Ease World Food Problem

The peaceful atom may soon help ease the world's food problem, according to Dr. Glenn T. Seaborg, Chairman of the US Atomic Energy Commission.

Speaking to South Carolina and Georgia scientific organizations, Dr. Seaborg outlined ways in which the nuclear age "will ultimately fulfil the great promise it holds forth today, helping to bring us a better and brighter tomorrow".

Dr. Seaborg said, "we tend to emphasize the production of more food, but most of us do not realize how much more food would be available if we could cut down on the loss of food already in production".

Radioisotopes, Dr. Seaborg said, can help reduce the losses by decreasing the perishability of some foods, delaying the ripening of fruits and vegetables, killing pests and helping to breed healthier strains of livestock and crops.

Using radiation machines to deinfest grain could be "extremely important in terms of world production of cereal grain where 50 percent decrease in losses would result in annual protein savings of nine million tons—enough to feed nearly 300 million people, Dr. Seaborg pointed out.

The Atomic Energy Commission is currently making two grains irradiators available for loan to foreign countries that want to experiment in this type of work, he said. The two are scheduled to go into operation in India and Pakistan this year.

In addition to preserving food and ridding grain of insects, he said, isotopes are being used to develop superior, high-yielding crop varieties.

He noted that serious studies are under way on agro-industrial centres—huge nuclear powered complexes that could turn coastal deserts into flourishing farm and factory regions.

The nuclear complex could make fresh water and fertilizer from mineral rich ocean waters, Dr. Seaborg said, so that "food production might be increased to the extent that we could feed many more millions of people an adequate diet".

Turning to medicine, Dr. Seaborg noted that in the United States three to four million people each year have illnesses diagnosed and treated by radioisotopes.

"It has been demonstrated that bone for the transplant in animals and humans, if properly sterilized by radiation, can be stored at room temperature for long periods", Dr. Seaborg said. "This has made possible a 'bone bank' and two of these are already in use in Poland and Austria".

A longer range project under development, he said, is an entire artificial heart powered by a radioisotope. This man-made surgical implant device would fully replace the human heart.

"I could only begin to cover this vast and expanding field", Dr. Seaborg said. "There is so much being done today with nuclear energy and nuclear science, so many exciting new developments and prospects... it is often most difficult to choose programs to emphasize and directions to pursue—so many of them hold so much promise".

—USIS News Bulletin

International Cooperative Day

OPEN AND SCHOOLS' CONTESTS

In connection with International Cooperative Day, the Northern Division Cooperative Federation is conducting Essay, Short Story, Poetry, Drama and Slogans Contests.

Entries from schools should be certified as original by the Principal/Headmaster.

Entries (both Open and Schools) may be either in Tamil or English.

Essay—Open Contest

Essays should not be less than 1,200 words.

1. Cooperation and Human Rights
2. The Cooperative Contribution to National Rehabilitation
3. A Unified Service for Cooperative Employees
4. Cooperative Marketing
5. The New Agricultural Credit Scheme

Essay—Schools' Contest

Senior Division (Under 19 and over 14)

Essays should be approximately 700 words

1. A Cooperative Super-Market for Jaffna
2. Multipurpose vs. Single-purpose Cooperatives
3. The Distribution of Scarce Commodities
4. The Cooperative Movement and Food Production
5. Jaffna's Agricultural Exhibition 1967

Junior Division (Under 14)

Essays should be approximately 350 words

1. The Savings Habit
2. The Queue System
3. The Village Fair
4. Our Cooperative Shop
5. My Home Garden

Background material relating to the above essay topics will be found in *The Cooperator*. Back numbers are available at the NDCF Office, 59, Main Street, Jaffna.

Short stories, one-act plays, poems and slogans should deal with Cooperative themes.

Suitable cash prizes will be awarded to those entries which win first place and are considered worthy of the award. Cash prizes will also be awarded to all entries selected for publication in our journal.

The decision of the Editorial Board is final.

Closing date for entries: 15-6-68.

Entries should be sent to: The Editor, *The Cooperator*, 59, Main Street, Jaffna.

Jaffna Civic Week

SAVE WASTE PAPER CAMPAIGN

As part of the observance of Jaffna's Civic Week, the Boy Scouts will visit homes, printing presses and other establishments in the city of Jaffna, during the Civic Week in May 1968 to collect waste paper. The collected waste paper is to be sent to the Eastern Paper Mills Corporation and the proceeds divided between the Scout fund and the Gandhi Seva Sangam's Shramadana Fund.

We appeal to those who have any waste paper to give us to have these ready sorted out into the following grades:—

Grade 1. :—White or coloured paper free from newsprint, cellophane paper, grease proof paper.

Grade 2. :—Ruled white paper free from newsprint.

Grade 3. :—Printed white or coloured paper, obsolete forms, old books, old telephone directories, all free from newsprint.

Grade 4. :—Kraft paper, Paper bags, Cement bags, box board, cartons, cigarette cartons.

Grade 5. :—Writing paper or exercise book paper written in ink or pencil, but free from newsprint, ruled ledger paper, pieces of cardboard.

J. G. Arasaratnam
(District Scout Commissioner)

K. Nesiah
(Gandhi Seva Sangam)
8 May, 1968)

Govt. Teachers' College,
Nallur.
Phone: 554

Regulations Intended to Close the Loopholes, says G.A.

The Emergency (Controlled Articles and Regulated Areas) Regulations seek to cover up the loopholes which existed previously in the Customs Ordinance; their purpose is to reduce smuggling activities in the Jaffna District, said Mr. Vernon Abeysekera, Government Agent, Jaffna, at a press conference held at the Jaffna Secretariat.

The Regulations came into force from May 10th.

Regulated Area

Under the Regulations, the stretch of land five miles inland from the coast ranging from Chundikulam to Kovilam Point, has been declared a regulated area. The Regulations decree that no person in the regulated area shall have in his possession more than the authorised maximum quantity of the following articles, without a permit from the competent authority (the G.A. Jaffna):

Dried Milk Powder: 2 lbs. or 1 tin containing more than 2 lbs.

Condensed Milk: 2 tins

Malted Milk: 1 bottle or 1 tin

Ovaltine: 1 tin

Arrack: two bottles

Pepper: 1 lb.

Cloves: 1 lb.

Cardamoms: 1 lb.

Arecanuts: 1 lb husked or 2 lbs. unhusked

Cinnamon: 1 lb.

Nutmeg: 1 lb.

Bicycle tyres: 1 spare

„ tubes: 1 spare

Wrist watches: 1

Silver Bars: Nil

Gold Bars: Nil

Fountain Pens: 2

Ball Point Pens: 2

Mr. Abeysekera pointed out that this scheme would simplify the work of preventive officers as no one would be able

to keep certain articles above a specified limit, without a permit.

He said that additional staff would be recruited and the scheme would be operated clerically by a separate branch at the Secretariat.

No Smuggling of Rice

Answering questions, the Govt. Agent said that arecanuts, cardamoms, cloves and nutmeg formed the bulk of the articles smuggled across to India via Jaffna. As for milk powder, only negligible quantities went out. *He stressed that there was absolutely no evidence that rice was being taken across to India from Jaffna. On the contrary, there had been a detection of an attempt to smuggle samba rice into Jaffna from India.* Referring to the articles smuggled into Jaffna from India, the Govt. Agent said that apart from sarees, they usually were wrist watches, fountain pens, some silver and gold.

Credit Societies to be Reorganised

The ACCD Jaffna West Mr. P. Kumaraswamy has made all arrangements to reorganise and revive credit societies in his Division, within the next 6 months. As a first step, he has selected 45 societies on which his field staff, representatives of the NDCF and Credit Societies Unions, will concentrate. They will visit the societies, inspect the books, summon General and Committee meetings and render all possible assistance to put these societies on their feet.

Set Up Regional Consultative Committee Urges Deputation

The deputation of the North Ceylon Public Transport Travellers Federation which gave evidence before the CTB Commission, urged the setting up of Regional Consultative Committees, in particular a Consultative Committee for the Northern Province: the Committee should include representatives of Travellers' organisations, Tourist bodies and those connected with the economic development of the area. The bus service was more than a mere public utility, the deputation said; mass transportation held the key to regional development and called for people-oriented and development-oriented planning and policy-making. Like the Cooperative Movement—the deputation pointed out—the socialist answer as to the right place of consumer interests in the service pointed to the service being run primarily for the sake of passengers, not for the sake of operators.

Recruitment Standards

According to the deputation, the biggest single factor that would make for a more efficient service was raising the standard of recruitment of drivers, engineering and administrative personnel. Even the regional service was a more complicated affair than railway time-table making and thus called for mathematical ability of a high order. The deputation said it would be desirable to envisage conductors, who had to deal with all manner of people, as persons with character and other re-

sources to which a high degree of education can make a contribution. Recruitment at regional levels, it pointed out, would probably help to reduce the amount of corruption which centralized recruitment appears to have brought in.

The deputation stressed that it was time the colonial pattern of the dominating Primate City was reversed and the ordinary people knew what was happening.

Improved Service

The deputation agreed that the service had improved in recent months; however the publication of time-tables and close supervision as to their implementation would go a long way towards eliminating long delays, 'banana bunching' and over-loading, which were characteristic of the Jaffna Town Service. They stressed the need for exhibiting abstracts of the main time-tables on terminal boards, and route tables of long distance buses on the particular buses. Complaints should be expeditiously followed up. *An adequate fleet for the region was the basic need, the deputation emphasised.*

From the angle of operators, the deputation pleaded for rest rooms and other welfare services. Jaffna City needed a modern Central Bus Stand, with operational office, rest rooms for bus crews, canteen, and waiting hall facilities for long-distance and rail-cum-bus passengers.

The deputation also pointed

Refresher Course

A three-day refresher course for Managers and Administrative Secretaries will be held at the Cooperative Training School, Jaffna, starting tomorrow.

This is the first time that such a Refresher Course has been held at the School: it is modelled on the lines of the Course given at the School of Cooperation, Polgolla. It is hoped to make this an annual feature.

The following will read papers: Messrs. S. Nagalingam (*Capital Formation*), K. Gunaratnam (*Meaning of Management and Management considerations arising out of Cooperative Principles*), P. Coomaraswamy (*Management Control Techniques*), S. Padmanathan (*Problems in Supply Distribution, Warehousing and Merchandising*) and P. Govindaswamy (*Personnel Management including Public Relations, Staff Training etc.*)

out that good roads and a better road sense on the part of all road users were indispensable to a modern bus service. The Islands Causeway built in recent years, the deputation said, was an example of a road built to serve the traffic needs of the past quarter of a century, not of fast and heavy mass transportation of the future. The deputation suggested a *Courtesy Week* and a system of Road Patrols to deal with break-downs and accidents, like AAC Patrols. Speedy and adequate compensation—without recourse to the Courts—should be provided for.

JAFFNA COOPERATIVE TRAINING SCHOOL

Cooperative Employees Certificate, Junior and Ordinary

The next C.E.C. Junior and Ordinary Level Courses will commence on 1-7-1968.

(1) C.E.C. Junior Course.

(a) Period of Training :—2½ months.

(b) Eligibility :—Employees in Cooperative Societies who have passed the J.S.C. Examination. (Applications from employees who have not reached the J.S.C. standard will also be considered).

(2) C.E.C. Ordinary Course.

(a) Period of Training :—4 months.

(b) Eligibility :—Employees in Cooperative Societies who have passed the S.S.C. or G.C.E. (O/L) (Six subjects) or C.E.C. Junior Level.

OR

Those who have passed the S.S.C. or G.C.E. (O/L) with four Credit Passes including Arithmetic or Commercial Arithmetic.

Application Forms may be obtained from :—

The Principal,
Cooperative Training School,
111/9, Beach Road,
Jaffna.

Requests for application forms to be sent by post should be accompanied by a self-addressed stamped envelope.

Closing Date of Applications :—15-6-1968.

Cooperative Training School,
111/9, Beach Road,
Jaffna, 15-5-68.

K. Paramothayan,
Principal.

மீனவர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்குப் புத்துயிரளிக்கும் திட்டம்

உறக்க நிலையிலிருக்கும் மீனவர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்குப் புத்துயிரளிப்பதற்கும், புதிய சங்கங்களை நிறுவுவதற்கும் திட்டங்கள் வகுக்கப் பட இருக்கின்றன. இது குறித்து அகில இலங்கை மீன்விற்பனைச் சமரசம் கூட்டிய மகாநாட்டிலே தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

இம்மகாநாட்டிலே கூட்டுறவு ஆக்க ஆணையாளர் திரு. W. பத்திராஜ அவர்களும் மீனவர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் சமாசப் பிரதிநிதிகளும் கலந்து கொண்டனர். திரு. F. A. சந்திரசேகர இம்மகாநாட்டிற்குத் தலைமை வகித்தார்.

இம் முயற்சிக்கு முதற்பகுதி களை நிறுவ முன்பு அவற்றில் டியாக ஒவ்வொரு கூட்டுறவு சேரவிருக்கும் உறுப்பினர்களுக்கு ஆக்க ஆணையாளர் பகுதியிலும் செயற்படாதிருக்கும் சங்கங்களின் தொகை கணிக்கப்படும். புதிய சங்கங்

காலம் இயங்கிய பின்பே பதிவு செய்யப்பட வேண்டும் என்றும் பலர் சுட்டிக்காட்டினர்.

மகாநாடு

பொதுப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிக் கலந்தரவோசிப்பதற்கும், சம்பந்தப்பட்ட நிறுவ

னங்களுக்கிடையே இணைப்பை ஏற்படுத்தும் பொருட்டும் மீன்பிடிக்க கூட்டுத்தாபனம், மீன்பிடித்திணைக்களம், கூட்டுறவுத் திணைக்களம், மீனவர் சமாசங்கள் போன்றவற்றின் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய ஒரு மகாநாட்டைக் கூட்டுவதென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இயந்திரப் படகுகளைத் திருத்துவதற்கு வேண்டிய வசதிகளைச் சமாசப் பகுதி அடிப்

படையிலேயே நிறுவி உறுப்பினர்களுக்கு வேண்டிய பயிற்சியளிப்பதென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இத்திட்டத்திற்கு வெளிநாட்டு உதவியைப் பெறுவதற்கு தான் முயற்சியெடுப்பதாகவும் கூட்டுறவு ஆக்க ஆணையாளர் உறுதியளித்தார்.

ஊக்கமளிக்கப்படவில்லை

இதுவரையும் மீன்பிடித்துறைக்குப் போதிய ஊக்கமளிக்கப்படவில்லை எனச் சுட்டிக்காட்டிய ஆணையாளர் எதிர்காலத்திலே இக்குறையினைச் செம்மைப்படுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தை வற்புறுத்தி கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலம் மீன்பிடித் தொழிலுக்குத் செய்வதற்கு ஓர் ஆலோசனைச் சபையினை நிறுவ வேண்டும் என்று ஆலோசனை கூறினார். மீனவர்களின் தொழில், சமூக கல்வித் தேவைகளைப் பற்றிய புள்ளி விபரங்களைச் சேகரிக்குமாறு மீனவர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் சமாசங்கள் கேட்கப்பட்டன.

ஐக்கிய நாணய சங்கங்களே குடியாட்சிப் பண்பை வளர்த்தவை

“ஐக்கிய நாணய சங்கங்கள் தான் மக்களுக்கு, குறிப்பாக விவசாயிகளுக்கு குடியாட்சிப் பண்புகளை புகட்டின” இவ்வாறு வ. ஐ. மே. சபைத்தலைவர் திரு. இ. இராசரத்தினம் தொல்புரம், மூளாய் ஐக்கிய நாணய சங்கங்களின் சமாசத்தின் பயிற்சி வகுப்பில் உரை நிகழ்த்துகையில் கூறினார்.

மேலும் அவர் பேசுகையில் வடபகுதிக்குக் கூட்டுறவுத் துறையில் ஐ. நா. சங்கங்களே புகழைத்தேடிக்கொடுத்தன. அவை கூட்டுறவு இயக்கத்திற்கு முதுகெலும்பாக இருப்பதால் அவற்றிற்கு புத்துயிரளிக்க எத்தனிப்பது வீணதையல்ல என்றார். தொடர்ந்து திரு. இராசரத்தினம் பேசுகையில் உறுப்பினர்கள் தமக்கு வேண்டிய கடன்களை ஐ. நா. சங்கங்கள் மூலமே பெறமுடிய வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். சங்க உபவிதிகளை மாற்றுவதன் மூலம் புதிய விவசாயக்கடன் திட்டத்தின் படி உறுப்பினர்கள் கடன்களை பெறமுடியும் என்றார்.

மேற்படி சமாசத்தின் தலைவர் திரு. மு. கணபதிப்பிள்ளை பேசுகையில், “தொல்புரம் மூளாய் பகுதிகளிலேயுள்ள சங்கங்கள் முன்மாதிரியான சங்கங்கள் என்பதை எல்லோரும் உணர்வார்கள்” என்றார். இச்சங்கங்கள் வங்கியிலிருந்து பெற்ற கடன்களை நேரகாலத்துடன் திருப்பிக்கொடுத்து வருவதுடன் மிகவும் சிறப்பான முறையிலே இயங்கி வருகின்றன என மேலும் பேசுகையில் அவர் குறிப்பிட்டார்.

மக்களிடையே, குறிப்பாக இளைஞர் மத்தியிலே கூட்டுறவைப் பற்றிய ஆர்வத்தை வளர்க்க திட்டங்கள் வகுக்கப்படல் வேண்டும் என அடுத்ததாகப் பேசிய வ. ஐ. மே. சபை உபதலைவர் திரு. R. C. S. குக் குறிப்பிட்டார். மேற்படி சமாசத்தின் வரலாற்றை எடுத்துக்கூறிய அவர், இலங்கையிலே முதன் முதலாக தொல்புரம் ஐ. நா. சங்கங்களின் சமாசம் நிறுவப்பட்டது என மேலும் பேசுகையில் குறிப்பிட்டார்.

கூட்டுறவுத் துறையை உத்தியோகப்பற்றற்றதாக ஆக்குவதன் இன்றியமையாமையை வற்புறுத்திய திரு. குக் அரசாங்கத்தையே எப்பொழுதும் நம்பியிராமல் கூட்டுறவாளர் தமது கருமங்களைத் தாமே செய்யப்பழகிக்கொள்ளவேண்டும் என்றார்.

யாழ். மேற்கு கூட்டுறவு உதவி ஆக்கஆணையாளர் திரு. பூ. குமாரசாமி பேசுகையில் “பழைய தலைவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பதவிகளை வகிக்க வேண்டுமென இளைஞர்கள் அப்பதவிகளை வகித்து அனுபவம் பெறமுடியாது போய்விடுகின்றன” என்றார். தொடர்ந்து அவர் பேசுகையில், இளைஞர்களுக்கு இத்தகைய வாய்ப்புக்களை அளிக்க வேண்டிய அவசியத்தினை அவர் வற்புறுத்தினார். ஐ. நா.

சங்கங்களின் சமாசம் சங்கங்களைத் திருத்தியமைத்து உறுப்பினர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளை வழங்கவேண்டும் என திரு. குமாரசாமி மேலும் பேசுகையில் வலியுறுத்தினார்.

வடகுடி ஐக்கிய மேற்பார்வைச் சபையின் வெளியீடு

யாழ்ப்பாணம், 15 - 5 - 1968

சர்வதேசக் கூட்டுறவுத் தினம்

பொது, பாடசாலை மாணவருக்கான போட்டிகள்.

சர்வதேசக் கூட்டுறவுத் தினத்தையொட்டி வடபகுதி ஐக்கிய மேற்பார்வைச் சபை கட்டுரை, சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், சுலோகம் புனைதல் முதலியனவற்றிற்கான எழுத்துப்போட்டிகளை நாடாத்த விருக்கின்றது.

இப்போட்டியில் கலந்து கொள்ளும் பாடசாலை மாணவர்களது விடயதானங்கள் அவர்களாலேயே எழுதப்பட்டன என்பதை அதிபர்/தலைமையாசிரியர் அத்தாட்சிப்படுத்தவேண்டும்.

பொது, பாடசாலை மாணவர்கள் ஆகிய இருசாராரும் தமிழ் அல்லது ஆங்கிலத்தில் விடயதானங்களை அனுப்பி வைக்கலாம்.

பொது - கட்டுரைப் போட்டி.

கட்டுரைகள் 1200 சொற்களுக்குக் குறையாதிருத்தல் வேண்டும்.

- (1) கூட்டுறவும் மனித உரிமைகளும்.
- (2) தேசிய புனருத்தாரணத்தில் கூட்டுறவின் பங்கு
- (3) கூட்டுறவுப் பணியாளருக்கான ஒப்புரவு செய்யப்பட்ட சேவை.
- (4) கூட்டுறவு விற்பனை.
- (5) புதிய விவசாயக் கடன் திட்டம்.

பாடசாலைகளுக்கான கட்டுரைப்போட்டி.

சிரேஷ்ட பிரிவு (19 வயதிற்குக் குறையவும் 14 வயதிற்கு மேலும்) கட்டுரைகள் ஏறக்குறைய 700 சொற்கள் கொண்டவைகளாக இருத்தல் வேண்டும்.

- (1) யாழ்ப்பாணத்திற்கு ஒரு கூட்டுறவுப் பேரங்காடி.
- (2) பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களால் அல்லது தனி நோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களால் சிறந்தவை?
- (3) தட்டுப்பாட்டுப் பொருள்களின் விறியோகம்.

கட்டுரைகள் ஏறக்குறைய 350 சொற்களில் எழுதப்பட வேண்டும்.

- (1) சேமிக்கும் பழக்கம்
- (2) 'கியூ'வரிசை முறை
- (3) கிராமச் சந்தை
- (4) எமது கூட்டுறவுக்கடை
- (5) எனது வீட்டுத்தோட்டம்

இப்போட்டிகளில் கலந்து கொள்ள விரும்புவோர் தாம் எழுதப்போகும் விடயதானங்களுக்கேற்ற கருத்துக்களை முன்பு வெளிவந்த கூட்டுறவுப் பத்திரிகைகளைப் படிப்பதன் மூலம் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இவ்விதங்களை யாழ்ப்பாணத்தில் 59, பிரதான வீதியிலுள்ள வ. ஐ. மே. சபை காரியாலயத்தில் பெற்றுக் கொள்ளலாம். போட்டிக்களை எமக்கு அனுப்பப்படும் சிறுகதைகள், ஓரங்க நாடகங்கள், கவிதைகள், சுலோகங்கள் அனைத்தும் கூட்டுறவின் அடிப்படைத்தத்துவங்களைப் பிரதிபலிப்பனவாக இருத்தல் வேண்டும்.

முதலிடம் பெறும் விடயதானங்கள் தகுதியானவை எனக் கருதப்பட்டால் தகுந்த சன்மானம் வழங்கப்படும். எமது பத்திரிகையில் பிரசுரிப்பதற்கு தகுதியானவை எனத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் விடயதானங்களுக்குச் சன்மானம் வழங்கப்படும்.

இப்போட்டி சம்பந்தமாக பத்திராதிபக் குழுவின் முடிவே இறுதியானது.

முடிவு திகதி: 15.6.68 விடயங்களை கீழ்வரும் விலாசத்திற்கு அனுப்பவேண்டும்.

ஆசிரியர், கூட்டுறவு 59, பிரதான வீதியாழ்ப்பாணம்.

நகர மக்கள் வாரம்

இப்போது போகிற போக்கில் இன்னும் சில ஆண்டுகளில் யாழ்ப்பாண நகரம் பிரமாண்டமான கட்டிடங்களுடன் மக்களின் தேவைகளுக்குகந்த நவீன வசதிகள் பொருந்திய புதிய அமைப்பில் அழகான நகராக விளங்கும் என்று கருத முடிகிறது. அதுமாத்திரமல்ல, இந்நகரின் எல்லைகள் விரிவுபடுத்தப்பட்டு அதிகமானோர் நகரவாசிகளாகவும் மாறக்கூடும்.

ஆனால் ஒரு நகரம் நாகரீகமாகவும் அழகாகவும் திகழவேண்டுமானால் அதன் புறஅழகு மாத்திரம் போதாது. அந்நகரில் வாழ்பவரின் அகமும் அழகுடன் விளங்க வேண்டும். இந்நிலையில் யாழ் நகரை நாம் நோக்கும்போது மகிழ்ச்சி, வேதனை ஆகிய இரு உணர்ச்சிகளும் எழுகின்றன.

பல்சிற்காகப் பிரயாணிகள் காத்துக்கொண்டிருக்கும் நிலையையும், கண்டக்டர்கள் பிரயாணிகளுடன் நடந்துகொள்ளும் விதத்தையும் நாம் தினமும் காண்கின்றோம். பொது இடங்களை மாநகரசபையார் சுத்தமாக வைத்திருக்கவேண்டும் என - கண்காணித்து வருட்போது பொதுமக்கள் அவ்விடங்களை எந்தவகையிலும் அசுத்தம் பண்ணியே வருகிறார்கள்.

ஒருவர் தனது வீட்டில் கண்டபடி துப்பியோ அல்லது வேறுவகையிலோ அசுத்தப்படுத்தமாட்டார். ஏனெனில், வீடு தனக்குச் சொந்தம்; அங்கே தான் வாழ்கிறார் என்று அவர் கருதுகிறார். ஆனால், பொது இடங்களை அவர்கள் அசுத்தமாக்குகிறார்கள். காரணம் அந்த இடங்களை தமது வீடுகளைப் போல் கருதாமையோ அல்லது அந்த இடங்களுக்குத் தாம் திரும்பவும் போகமாட்டார்கள் என்பதோ தெரியவில்லை. அதிக பொருட்செலவில் கட்டப்பட்ட இங்குள்ள படமாளிகைகளில் எதுவித கூச்சமுமின்றி, துப்பித்தள்ளுகிறார்களே இவர்களது மனோநிலையைப்பற்றி என்ன கூறுவது?

பஸ்நிலையங்கள், படமாளிகைகளில் 'கியூ' வரிசைமுறை இருந்து வருகிறது. இவ்விடங்களில் வெய்யிலில் பலமணிநேரமாகப் பலர் வரிசை முறைப்படி காத்திருப்பார்கள். ஆனால் கடைசியாக வந்த சிலர் அவர்களை இடித்துத் தள்ளி விட்டு முன்னுக்கு இடம் பிடிப்பதற்கு பலப்போட்டியில் ஈடுபடுவார்கள்.

யாழ்நகர எல்லைக்குள் வீதியோரங்களில் மாநகரசபை தண்ணீர் குழாய்களைக் கட்டியுள்ளது. இவைகள் சில வேளைகளில் திறந்து விடப்பட்ட நிலையில் தண்ணீர் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும். அவற்றிலிருந்து தண்ணீர் ஓடும் அழகை ரசித்துச் செல்வோர் பலரை இங்கு காணலாமே தவிர, அவைகளை நிறுத்திவிடுவோரைக் காணமுடியாது.

யாழ் நகரம் அழகிய நகராக, அசுத்தமற்ற புனித நகராக இலங்கவேண்டும் என யாழ் மாநகரசபை முயன்று வருகின்றது. ஆனால் இங்குள்ளோர் பலரின் சுயநலம் வாய்ந்த எண்ணத்தினால் அம் முயற்சி சிதைவடைகின்றது என்பதை நாம் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றோம். நகரம் சுத்தமாக இருக்கவேண்டும் என யாழ் மாநகரசபை முயன்றால் மாத்திரம் போதாது. ஒவ்வொருவரும் அதை உணர்ந்து ஒழுகவேண்டும். இதனால் நகரின் சுத்தம் பேணப்படுவதுடன், மக்களின் ஒழுக்கமும் பண்பாடும் சிறந்து திகழும். இவைகளை வலியுறுத்துவதற்கே இம்மாத இறுதிப்பகுதியில் நகர மக்கள் வாரம் கொண்டாடப்பட இருக்கிறது. இவ்வாரத்தில் மேற்குறிப்பிட்ட விடயங்களை அனைவரும் உணர்ந்து நல்ல முறையில் செயற்பட முனைவார்கள் என்று நம்புகின்றோம்.

நீட்டோலை - கபிலர்

புகையும் புகைச்சலும்

“இந்தக் கதையை ஊரிலே புகைச்ச விடாதே” இப்படி யாழ்ப்பாணத்தில் சிலர் பேசுவதைக் கேட்டிருக்கிறோம். “பரப்பி விடாதே” என்ற அர்த்தத்திலேதான் “புகைச்ச விடாதே” என்று கூறுகின்றார்கள். “உனக்கு ஏன் உந்தப் புகைச்சல்” இதிலே “புகைச்சல்” என்ற பதம் பொருளமை என்ற கருத்திலே உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

யாழ்ப்பாணத்து படமானிகைகளில், “தயவு செய்து புகைக்காதீர்கள் என்று படக்காட்சி வேலைகளில் எழுத்து மூலம் வேண்டியிருக்கிறார்கள். இந்த வகையில் மேற்படி படமானிகைகள் நல்ல போதனையைப் போதித்துவருகின்றன என்று சொல்லவேண்டும். ‘புகைச்சல்’ என்னும் கொச்சைப்பதங்களை நீக்கி சுத்தமான தமிழில் அத்துடன் பணியாக ‘தயவு செய்து புகைக்காதீர்கள்’ என்று கேட்டுவருகின்றார்கள். அதாவது கேட்ட கதைகளையும் ஆபத்தான கதைகளையும் ஊரிலே பரப்பாதீர்கள், பொருமைப்பாடாதீர்கள் என்ற புனிதமான வேண்டுகோள்தான் அவை.

‘புகைத்தல்’ என்ற பதத்திற்கு சிகரெட், பீடி, சுருட்டு முதலியவற்றை புகைத்தல் என்ற அர்த்தமும் உண்டு. ஆனால் இந்த அர்த்தத்தில் நமது படமானிகைகள் மக்களை ‘புகைக்காதீர்கள்’ என்று வேண்டுகின்றன என்று நாம் கருத முடியாது. ஏனெனில் இந்த அர்த்தத்தில் நமது படமானிகைகள் மக்களை வேண்டி வருமானியின் சிகரெட், பீடி, சுருட்டு முதலியவற்றை அங்கேயே விற்பனைசெய்து வருமா? மக்களும் அசட்டையாகப் புகைப்பார்க்கா? ஆகவே முன்பு கூறிய கருத்தின் படியே நமது படமானிகைகள் நல்ல தொண்டுசெய்து வருகின்றன. இப்படமானிகைகளிலேகாட்சி வேலைகளில் ஆட்கள் புகைத்தலால் (சிகரெட், பீடி, புகைத்தல்) வானமண்டலமாகப் புகை வியாபித்திருப்பதைக் காணலாம். அந்தக் காலத்தில் இளம் மாதர் நீராடிய பின் தமது கூந்தலுக்கு அகிற்புகையூட்டியதாக இலக்கியங்களில் நாம் படிக்கின்றோம். இக்காலத்தில் மாதர்கள் நீராடினால் என்ன, ஆடாவிட்டால் என்ன படம் பார்ப்பதுடன் அவர்கள் தமது கூந்தல்களுக்கு சிகரெட், பீடி புகையை ஊட்டிக்கொள்கிறார்கள்.

சுட்டிப்பயல்கள்பாடு இன்னும் வாய்ப்பாக இருக்கிறது. “இதென்னடா சேட்டிலே சிகரெட் மணக்குது” தாய் இப்படிச் சேட்டால் “இராத்திரி உங்கனோடுதானே படத்துக்கு வந்தனா. உங்கள் உடுப்பிலும் சிகரெட் புகை தானே பணக்குது” என்பான், தாய் விஷயம் புரிந்து சமாதானம் அடைவான். அவனோ ‘புகை இளம்பும்’ படமானிகையின் தயவால் தான் களவாகப் புகைகிறோம் விடயத்தை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். படமானிகைகளில் புகை மாத்திரமல்ல, இரத்தக்களரி போன்ற வெற்றிலைத்துப்பிலும் ‘அலங்காரம்’ செய்வதைக் காணலாம்.

எது எப்படியாயினும் என் போன்றவர்கள் இந்தப் ‘புகை யப்’களால் ரீதிய அவஸ்தைப்பட்டே வருகின்றனர். ‘புகையப்’கள் படம் பார்க்கும் போதும், பஸ்சில் பிரயாணம் செய்யும்போதும் வேறு எந்தச் சமயத்திலும் கூசாமல் புகைபிடிக்க, துப்ப தவறுவதில்லை. கொழுத்தும் வெய்யிலில் பஸ்சிற்காகக் காத்து நின்று, பின்பு வந்த பஸ்சில் ஏறினால், அந்தக்களையும் சோர்வம் போதாதென்று அங்கொருவர் சுருட்டுப்புகையைப் ‘பொக்குப் பொக்’கென்று

வடமாகாணம் போதிய அளவு நிலப்பரப்பையுடையதாகவும் மூன்று பக்கங்களும் கடலுக்குள் நிலமாகவும் இருக்கின்றது. பெரும்பகுதி காடாகவும், சில பகுதி குடியேற்றத்திட்டங்களாகவும் பொதுவாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுப்பகுதி மிகவும் அடர்த்தி வாய்ந்த குடிசனப்பகுதியாகவும் இருக்கின்றது. மூன்று பக்கங்களும் கடல் சூழ்ந்த நிலமாக இருந்தும், கடற்கரை வாசிகள் எல்லோரும் கடற்ருழிலாளர்களாக யிருந்தும் வடமாகாணத்தில் பிடிக்கும் மீன் வடமாகாணவாசிகளுக்குப் போதுமானதாக இல்லை. குடியேற்றத்திட்டத்தில் வாழ்பவர்களும், யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டு மத்தியில் வாழ்பவர்களும் மீன் இல்லாது திண்டாட்டப்படுகிறார்கள். இவர்களில் குடியேற்றப்பகுதிகளில் வாழ்பவர்கள் பெரும்பகுதியும் உழுத்துப்போன கருவாட்டையே உண்கிறார்கள். கரையோரங்களில் அசப்படும் மீனை உள்நாட்டிற்குக் கொண்டு சென்று விற்க ஒரு ஸ்தாபனமும் முன்வரவில்லை. வியாபாரிமார்களும் மீனானது கெடையில் பழுதுபடும் பொருளானபடியாலும் யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டில் ஐஸ் போட்டமீனுக்கு விருப்பமீனம் இருப்பதினாலும் இதைச் செய்ய முன்வரவில்லை. இதைச் செய்ய வேண்டிய கடமையும் பொறுப்பும் வடமாகாண கடற்ருழிலாளர் கூட்டுறவுச்சங்க சமாசத்திற்கே உரியதாகும்.

வடமாகாணக் கடற்ருழிலாளர் கூட்டுறவுச்சங்கச்சமாம் இதைச் செய்வதால் கடற்ருழிலாளர்களை வியாபாரிகளின் கையிலிருந்து விடுவிப்பதாகவும், வியாபாரிகளால் சுரண்டப்படும் லாபத்தைக் கடற்ருழிலாளர் கட்டுச் சேர்ப்பிப்பதாகவும் ஆகும். இவைகளன்றி நாளாவட்டத்தில் சேமிப்பு இயக்கங்களால் கடற்ருழிலாளர்கள் தங்கள் தேவைகளைத் தங்களுடைய பணத்தில் கடன்படாது செய்யக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டுச் சமூக பொருளாதார நிலையிலும் வளர வழிவகை வகுப்பதாகும்.

வடமாகாணத்தில் மீன் அதிகமாகத் தீவுப்பகுதி யாழ்ப்பாணக்குடாவின் இருமருங்கிலுமுள்ள காக்கைதீவு, நாவாந்துறை, யாழ்ப்பாணம் கரையூர், பாசையூர், கொழும்புத்துறை, கைதடி, நொற்குளி, கேரத்திவு, பூனகரி, கவுதாரிமுனை, வலைப்பாடு, இரணைதீவு, நாச்சிக்குடா, தோலம்பிட்டி, வெள்ளாங்குளம், விடத்தல்தீவு, பள்ளிமுனை, எருக்கலம்பிட்டி, பேசாலை, தலைமன்றார், சவுத்தார், வங்காலை, அரிப்பு, சிலாவத்

விட்டுக்கொண்டிருந்தால் எப்படியிருக்கும்? எமது மனம் தான் புகைக்கும். சிலர் வெற்றிலையை மென்று முன்பின் யோசியாமல் ‘ஸ்பிறே’ பண்ணுவது போல் ‘புளிச்’சென்று துப்பிவிடுவார்கள்.

புகைப்பவர்களை புகைக்க வேண்டாம் என்று நான் கூறவில்லை. நாகரீகமானமுறையில் புகையுங்கள். நாகரீகமாகப் புகைப்பது என்றால் மூக்கால் புகைவிடுவதில்லை. மற்றவர்களுக்கு அவஸ்தை கொடுக்காத விதமாகப் புகையுங்கள்.

இப்படியாகப் பொதுநன்மையும், சுகாதாரமும், நாகரீகமும் கருதி எம்மவர் திருந்தவேண்டிய விடயங்கள் பல இருக்கின்றன. தாம் எவ்வளவு சுகாதாரத்துடன் இருக்கின்றார்களோ அவ்விதமே மற்றவர்களும் இருக்க வேண்டும் என்பதை எல்லோரும் கருத்திற் கொள்ளவேண்டும். அப்படியே ஒருவருடன் ஒருவர் பழகும் முறை, பேசும் முறை ஆகியவற்றில் இங்கிதம் இருக்க வேண்டும். இவைகளை இம்மாதத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற இருக்கும் நகர மக்கள் வாரத்தில் அனைவரும் ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும்.

துறை, முள்ளிக்குளம், முல்லைத்தீவு, வண்ணக்குளம், உருத்துறை, தானையடி, நாகர்கோவில், பருத்தித்துறைமுனை, சுப்பர்மடம், இம்பிருட்டி, வல்வெட்டித்துறை, தொண்டமானாறு, மயிலிட்டி, மாதகல், ஆதியனவேயாகும். இவைகளில் இருகாலத்தும், யாழ்ப்பாணக்குடாவின் இருமருங்கிலுமுள்ள நாவாந்துறை, கரையூர், பாசையூர், கொழும்புத்துறை, கைதடிநாவற்குளி, கேரத்திவு, பூனகரி, கொளதாரிமுனை, வலைப்பாடு, இரணைதீவு, நாச்சிக்குடா, ஆகிய இந்த இடங்களிலும் போலீஸ் தலைமன்றார் ஆகிய இடங்களிலும் மீன் உண்டு. மீன் தவிர இவ்விடங்கள் சிலவற்றில் இராலும் கடல் ஆமையும் கடல் பன்றியும் கடல் அட்டையும் எங்கும் உண்டு. கடல் ஆமை கடல்பன்றி, இரால் ஆகியவைகளையும் மீன் விற்பனையோடு சேர்க்கலாம்.

மீன்விற்பனையானது தானியப்பொருட்கள் கிழங்குகள், காய்கறிகள் போன்ற பொருட்களின் விற்பனை போன்றதன்று. மீனானது கடற்கரைக்கு கொண்டுவரப்பட்டதும் ஆக்கூடியது மூன்று மணித்தியாலத்திற்குத்தான் பழுது படாமல் இருக்கும். அதுவும் நைலோன்வையில் அகப்பட்ட மீன் என்றால் இன்னும் கெதியாகப் பழுதுபட்டு விடும். ஆகையால் மீன் விற்பனையில் மிக மிக அவசியம் அதைப் பாதுகாப்பதுதான். பாதுகாப்பு இல்லாவிட்டால் எவ்விதத்திலும் பெருந்தொகையான மீனப்பொறுப்பேற்று விற்பனை பெறமுடியாது. ஆகையால் பெருந்தொகையாக மீன் கிடைக்கக்கூடிய இடங்களாகவும், வரும் முழுவதிலும் மீன்கிடைக்கக்கூடிய இடங்களாகவும் சனம்

வடமாகாணம் ஒரு மீன்

நெருக்கடியாக வசிக்கும் இடங்களுக்கு அண்மையிலுமுள்ள இடங்களாகத் தெரிவுசெய்து கிடைக்கும் மீன் தொகைக்குத் தக்கதாக குளிர் அறைவசதிகள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். இதுவுமன்றி விற்பனைக்கு அனுப்பப்பட்ட மீன் விற்பனையுருந்தது, திருப்பிக் கொண்டுவரும்பொழுது பழுதுபட்ட நிலையில்தான் கொண்டு வரப்படும். பழுதுபட்டமீன் யாழ்ப்பாணப்பகுதியில் கருவாட்டிக்கு விற்ப்பி வாங்கப்படுகின்றது. இப்படித்திருப்பிக்கொண்டு வரும் மீனையும் வீண்போகாது கருவாடுபோட ஒழுங்கிருக்க வேண்டும்.

வடமாகாணத்தில் மீன் விற்பனை பலவிதமாகச் செய்யலாம். மீன் இருப்பாக வைப்பதற்கு முக்கிய நிலையங்களில் குளிர் அறைகள் வேண்டும். இக்குளிர் அறை நிலையத்திலிருந்து சைக்கிளில் கொண்டு திரிந்து விற்பனை செய்வதற்கு ஒழுங்கு செய்து விலையையும் கட்டுப்படுத்தி விற்பனை செய்யலாம். இவர்கள் திருப்பிக் கொண்டுவரும் மீனைக் கருவாடு போட்டலாம். குளிர் அறை ஸ்தானத்திலிருந்து தூரமான இடங்களுக்கு மோட்டார்வானில் ஏற்றிச் சென்று அங்கும் ஓரிடத்தில் சைக்கிள் விற்பனையாளர்கள் சந்திக்க வைத்து மீனைக்கொடுத்து பின் விற்பனைத் திரும்புவதற்கு மிகுதி மீனை வாங்கிக்கொண்டு வரலாம். இப்படியாக மீன் விற்பனை செய்ய வசதியுள்ள இடங்களுக்கு மீனைக்கொண்டு சென்று

கொடுத்து விற்பனையின்பின் மிகுதியைத் திருப்பி வாங்கிக் கொண்டு வரலாம். ஒருமேர்ட்டார்வான் இப்படியாக ஆறு ஏழு இடங்களுக்கு மீன் கொடுத்து வாங்கமுடியும். இது மீன் விற்பனை நேரங்களைப் பொறுத்து ஒழுங்கு செய்யப்பட வேண்டும். அதாவது சில இடங்களில் மீன் ஒன்பது பத்து மணிக்குத் தேவைப்படுகிறது. சில இடங்களில் ஒருமணி இரண்டு மணியளவில் தேவைப்

மீன்விற்பனை ஒழுங்கு செய்யும் பொழுது சில முக்கிய விஷயங்கள் கவனத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களுக்கு விற்பனையும் மீன்தொகை காலங்களில் மிஞ்சும். அசரிக்கட்ட ஓர் ஒழுங்கு தேவையில்லை. சில பள்ளிகளில் சில காலங்களில் அந்தக்காலங்களில் அப்படியிலுள்ள மீன்விற்பனை

மு. ஆழ்வார்ப்பிள்ளை

படுகிறது. சந்தைகள் கடைகள் உள்ள இடங்களில் ஒரு விற்பனைக்கடை ஸ்தாபித்து வான் மூலம் மீன் கொடுத்து மிகுதியைத்திருப்பி எடுக்கலாம். பள்ளிக்கூடங்கள், ஆஸ்பத்திரிகள், சாப்பாட்டுக்கடைகள் ஆகியவற்றிற்கும் மீன் விற்பனை செய்யலாம். வானில் கொண்டு போய்க் கொடுக்கலாம். இவைகளுக்கெல்லாம் அதிகமாக வெட்டு மீன்கள் தான் தேவைப்படும். மீனை வெட்டுவதற்கு ஒருவரையோ பலரையோ தேவையைப் பொறுத்து வைத்து வினியோகம் செய்யவேண்டும்.

யங்கட்கு மீன் விற்பனையிற்கு ஓர் ஒழுங்கு இருக்க வேண்டும். மீன் விற்பனை செய்வதற்கு ஏற்படாது போட்டிக்கும் அங்கத்தவர்தாரிடமும் ஒழுங்கு வேண்டும். இவ்வங்கத்தவர்தாரிடமும் நாளாவட்டம் சங்கமம் க்கூடிய குழுவை உருவாக்க இது உதவியாகும். மோட்டார் வான் முதல் வற்றைக் கூடிய அளவில் தாமதமாக வாங்கிப் பாவிலும் பார்க்க அவ்வளவில் நிபந்தனைகளை வேறொருவரோடு ஒழுங்கு

யாழ்ப்பாண நகரம்

தோற்றுவாய்

வட இலங்கையிலே தமிழ் இராட்சியம் அமைக்கப்பட்டு 600 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகி விட்டன. இந்த இராட்சியம் நிறுவப்பட்ட காலத்திலிருந்தே நாம் யாழ் நகரின் தோற்றுவாயைக் கணிக்கலாம். யாழ் மாவட்டத்திற்குள் இப்பொழுது ஏறத்தாழ அடங்கும் வடபகுதி பண்டு தொட்டே சிங்கள இராட்சியத்திற்கு உட்பட்ட ஓர் இராட்சியமாக நிறுவக்கப்பட்டிருந்தது. பண்டைக்காலத்திலே இப்பகுதி நாகதிப மென வழங்கப்பட்டுவந்தது. இம்மாகாணத்தின் ஆள்பதி திராஜன் எனப்பட்டான். அதாவது, (நாக) தீபத்தின் ஆட்சியாளன். இந்த மாகாணத்தின் தலைநகர் யாது என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் வல்லிபுர தங்கத்தட்டிலிருந்து கி. பி. 2 ம் நூற்றாண்டுவரையுள்ள வல்லிபுரமே மாகாண தலைநகராக விளங்கியிருக்க வேண்டும் என உணிக்க இடமுண்டு. பிரதம வரிசேகரிப்பவரினதும் ஆள்பதியினதும் இருப்பிடமாய் வல்லிபுரம் இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

தமிழ் இராட்சியம் நிறுவப்படும்வரை யாழ்ப்பாணத்தைப்பற்றியோ, அல்லது வடபகுதி தலைநகராக விளங்கிய எவ்விதத்தைப்பற்றியோ சான்றுகள் இல்லை. 13 ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலேயே தமிழ் இராட்சியம் நிறுவப்பட்டது. இவ்விராட்சியம் நிறுவப்பட்ட காலத்தில் சிங்கைநகர் என்னும் இடமே தலைநகராய் இருந்ததுபோலும். இவ்விடமே 14 ம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி செலுத்திய ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் தலைநகராக விளங்கியது;

செகராச சேகரமலை, செகராச சேகரம், தட்சண கைலாச மலை போன்ற பழைய யாழ்ப்பாணத் தமிழ் நூல்கள் சிங்கை நகரே ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சிபிடமாய் விளங்கியது என்பதைத் தொட்ட தெளிவாக இயம்புகின்றன. யாழ்ப்பாண ஆரியச் சக்கரவர்த்தி ஒருவரைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் ஒரேயொரு தமிழ் கல்வெட்டும் சிங்கை நகரே அவரது ஆட்சிப் பீடம் எனக் கூறுகின்றது. 15 ம் நூற்றாண்டிலே இந்நகரைப்பற்றி அரிசேகரி பராக்ரீம பான்டியனின் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இம்மேற்கோள்களிலிருந்து தமிழ் இராட்சியத்தின் ஆரம்ப காலத்திலே சிங்கை நகரே

நூலாசிரியர்களின் கூற்றின் படி 16 ம் நூற்றாண்டின் முதல் 10 ஆண்டுகளில் நல்லூரே யாழ்ப்பாண அரசர்களின் தலைநகராக இருந்தது. இலக்கிய கல்வெட்டு மேற்கோள்களை ஒப்பு நோக்கி ஆராய்கையில் சிங்கைநகர் நல்லூர் யாழ்ப்பாண அல்லது யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர்கள் ஒரே நகரை சுட்டின என்பது புலனாகின்றது. போர்த்துக்கேயரின் படையெடுப்பிற்குப் பின்பு தமிழரசனின் அண்மையே இருந்த இடம் நல்லூர் எனவும், போர்த்துக்கேயரின் வசமிருந்த பகுதி யாழ்ப்பாணம் எனவும் வழங்கிவந்தன என்பது மேலும் புலனாகும்.

கலாநிதி கா. இந்திரபாலா

விருவரையாளர், வரலாற்றுத்துறை, இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்

அதன் தலைநகராய் விளங்கிற்று என்பது தெளிவாகும்.

ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தைப்பற்றி பின்பு எழுந்த வரலாறுகள் சிங்கை நகரைத் தலைநகராகக் குறிப்பிடவில்லை. முதல் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் தலைநகர் நல்லூரே என யாழ்ப்பாண வைபவமாலையும், கைலாயமாலையும் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால் பழைய தமிழ் நூல்களிலேயோ கல்வெட்டுக்களிலேயோ நல்லூரைப்பற்றிய குறிப்பு எதுவும் இல்லை; இஃது இவ்வாற்றிற்கு, 15 ம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பெற்ற சிங்கை நூல்கள் யாழ்ப்பாண அரசர்களின் தலைநகர் யாழ்ப்பாணம் (யாழ்ப்பாணம்) எனக்குறிப்பிடுகின்றன. 15 ம் 16 ம் நூற்றாண்டு தென்னிந்திய கல்வெட்டுக்களும் யாழ்ப்பாணத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. போர்த்துக்கேய

யாழ் நகரின் வரலாறு

15. நூற்றாண்டிற்கு முன்பு யாழ் நகரைப் பற்றிய வர்ணனைகள் எதுவும் எமது வரலாற்று மூலங்களிலே கிடைக்கா. 15 ம் நூற்றாண்டில் சிங்கை சந்தேச இலக்கியங்களில் நகரைப் பற்றிய சுருங்கிய வர்ணனை உண்டு. ஆனால் இது பெரும்பாலும் கவிதைக் கூற்றாக இருப்பதனால் அவற்றை முற்றும் முழுதான உண்மையாகக் கருத முடியாது.

15 ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலே யாழ்ப்பாண நகரைத் தாக்கி அழித்த சபுமால் குமாரையா (கோட்டை இராட்சியத்தைச் சேர்ந்த இளவரசன்) நகரின் சில பகுதிகளை மீண்டும் கட்டியெழுப்பிய பெருமை இவ்விளவரசனையே சாரும் என யாழ்ப்பாண வைபவமலை குறிப்பிடுகின்றது. சபுமால் குமாரையாவை

புவனேகபாகு என யாழ்ப்பாண வைபவமலை குறிப்பிடுகின்றது.

யாழ். நகர்பற்றி ஐரோப்பியரின்

16 ம் நூற்றாண்டின் பத்திலிருந்து யாழ் நகர்தங்கிவந்த ஐரோப்பிய இந்நகரைப்பற்றி நம்முட்குறிப்புக்களை விடச் சென்றுள்ளனர். 16 ம் நூற்றாண்டிலே நல்லூரே த் அரசனின் பிரதான இந்நகரே. இந்நகரைச் சியத்திலுள்ள ஒரேயொரு நகர் என போர்த்துக்கே குறிப்பிடுகின்றனர். இப்பகுதி யாழ்ப்பாணம் எனப்படும் அக்காலத்திலே போர்த்துக்கேயரின் பட்டினம் என்கிறது. இங்கு போர்த்துக்கேயரின் கோட்டை இருந்தது. கொழும்புத்துறைக்கும் நல்லூருக்கும் யிலே இருந்த அரண் செட்டப்பட்ட பகுதியே சிங்கை என்ற பெயரை வகித்தது. இப்பொழுதுள்ள நகரின் பகுதிகளில் கோட்டைப் பகுதியே மிகப்பெரிய பகுதி என்பது திண்ணம்.

17 ம் நூற்றாண்டின் பகுதியிலே போர்த்துக்கே நல்லூர் நகரையழித்து யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தமது கோட்டையையும் பட்டினத்தைப் பெருப்பித்துக்கொண்டனர். கோட்டையின் மதில்களும் உயரமான யாகவும் தடித்தனவாய் இருந்தன. ஒல்லாந்த ஆசிய பேரரசின் தலைநகராகிய பற்றேரியா (இன்சுகார்த்தா) வில் இ கோட்டையிலும் யாழ்ப்பாணக்கோட்டை தாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தை ஒல்லாந்தர் பற்றிய காலத்திலே

மீனவர்கட்கு மீன் விற்பனைத் திட்டம்

மீன்விற்பனை ஒழுங்குகள் யும் பொழுது சில சில விய வியங்கள் கவனத் தாடுக்கப்பட்ட வேண்டும். இக்கூட்டுறவு விற்பனை யும் மீன்தொகை வீவு க்களில் மிஞ்சும். அதைச் சட்ட ஓர் ஒழுங்கு இருத் வேண்டும். சில பகுதிக் சில காலங்களில் மீன் தல் இல்லாதபடியால் க்காலங்களில் அப்பகுதி ன மீன்விற்பனை நிலை

ப்பிள்ளை

க்கு மீன் விறியோகத் ஓர் ஒழுங்கு இருத்தல் டும். மீன் விற்பனையை வனை செய்வதற்கும் டிகள் ஏற்படாது தவி தற்கும் அங்கத்தவரல்லா டும் ஒழுங்கு செய்ய டும். இவ்வங்கத்தவரல் டும் நாளடைவில் டுக்கூடிய குழந்தையை வாக்க இது உதவும். டார் வான் முதலிய டுக்கூடிய அளவில் சொந் ட வாங்கிப் பாவிப்பதி ட பார்க்க அவ்வவிடம் நிபந்தனைக்கமைய ருவரோடு ஒழுங்கு

ரம்

கப்பாரு என யாழ்ப் வைபவமாலை குறிப்பிடு து.

நகர்ப்பற்றி

யின் ப்பு

ம் நூற்றாண்டின் ஆரம் ிருந்து யாழ்ப் நகரிலே பந்த ஐரோப்பியர்கள் ரைப்பற்றி நம்பத்த குறிப்புக்களை விட்டுச் ள்ளனர். 16ம் நூற் லே நல்லூரே தமிழ் னின் பிரதானியாக தது. இந்தக்கரை இராட் ளுள்ள ஓரேயொரு ன போர்த்துக் கேயர் ிருகின்றனர். இப்பொ ன யாழ்ப்பாணப்பட் அக்காலத்திலே போர்த் யின் பட்டினமாக கியது. இங்குதான் த்துக்கேயரின் கோட் ிருந்தது. கொழும்புத் கும நல்லூருக்குமிடை ிருந்த அரண் செய்யப் பகுதியே சிங்கைநகர் பெயரை வகித்து வந் இப்பொழுதுள்ள யாழ் பகுதிகளில் கோட் பகுதியே மிகப்பழைய என்பது திண்ணம்.

ம் நூற்றாண்டின் முற் லே போர்த்துக்கேயர் ி நகரையழித்து யாழ்ப் திலுள்ள தமது கோட் டியும் பட்டினத்தையும் பிடித்துக்கொண்டார் க்காட்டின் மதில்கள் ம் உயரமானவை ம் தடித்தனவாகவும் ன. ஒல்லாந்தரின் பேரரசின் தலைநகரா ற்ரேவியா (இன்றைய த்தா) வில் இருந்த டையிலும் பர்க்க பர்க்கோட்டை பெரி ிருந்தது. யாழ்ப்பா த ஒல்லாந்தர் கைப் காலத்திலே இங்கு

செய்தல் நல்லது. கடற்ரெழி லாளர்களின் பிள்ளைகளையே இந்த ஸ்தாபனத்தில் அமர்த் துவது நல்லது. ஏனெனில் அவர்கட்குத்தான் இதன் அனு பவமும் விற்பனையும் தெரி யும். விற்பனைஸ்தாபனங்கள் தொடங்கும்போது மீன் கூடியவிடக்கு விற்குமிடமா கப்பார்த்து முதலில் தொட ங்கவேண்டும். ஒரு விற்பனை நிலையத்திலோ அல்லது சைக் கிள் விற்பனைகாரருக்கோ குறி க்கப்பட்ட ஒரு தொகைவிறற் பின் மேலதிகமாக விற்பநற் குக் கொம்மிசன் கொடுத்தல் வேண்டும். அப்படிச் செய்வ தால் கருவாடு போடுவதற்கு அதிகமீன் சேரமாட்டாது. சில காலங்களின்மீன் குறிக்கப் ட்டநிறை மீனை அவர்களிடம் பொறுப்பாகவே கொடுக்கக் கூடிய நிலை ஏற்படலாம். மத் திய இடங்களில் கடற்ரெழி லாளர் இருப்பது கிடையாது. இவ்விடங்களில் தாழ்ந்த சாதி யினர் பெரும்பாலும் பெண்

ருந்த போல்டேயஸ் என்னும் ஒல்லாந்த நூலாசிரியர் யாழ்ப் பாணக் கோட்டையை வர் ணிக்கையில் அது பற்றேவியா கோட்டையையும் விட பெரி யது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஒல்லாந்தர் நகரைக் கைப் பற்றியதும் கோயிலையும் வீடு களையும் செப்பிட்டு இரு நூறு அல்லது முன்னூறு தென்னை மரங்களை நாட்டி ளர்கள். மேலும் கால்வாய்க் கும் கோட்டைக்கும் மிக அண் மையி லிருந்த வீடுகளை இடித்து தரைமட்டமாக்கி னர்.

ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலத் திலே, யாழ் நகர் கோட்டை யையும் அதனைச் சுற்றிய சிறு பகுதியையும் பெரும்பாலும் அடக்கியதாக இருந்தது. ஒல்லாந்த திருவாசிகளின் வீடு களே நகரில் பிரதான கட்டிடங்களாக விளங்கின. கோட் டைக்குள்ளே பெரிய கோயில் ஒன்றும் இருந்தது. வண்ணா பண்ணையிலும் சுண்டிக்களியி லும் கோயில்கள் இருந்த போதிலும் அக்காலத்திலே இப்பகுதிகள் பட்டினத்திற்கு குள் அடங்கவில்லை.

ஒல்லாந்தர் பட்டினத்தைப் பெருப்பித்தனர் என்பதில் ஐயமில்லை. 18ம் நூற்றாண் டின் முடிவிலே பிரதான கோட்டையை விட மதில்கள் இல்லாத மக்கள் நெருக்கமாக வாழ்ந்த ஒரு பகுதியும் இருந் தது. இஃது புறக்கோட்டை அல்லது 'கறுத்த பட்டினம்' என்று அழைக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாணம் புறக்கோட்டை யில் திருக்கோணமலைப் புறக் கோட்டையிலும் பார்க்க கூடிய மக்கள் வாழ்ந்து வந் ததாயும் ஆங்கிலேயர் கொ ழும்பைக் கைப்பற்றியபின் எத்தனையோ ஒல்லாந்த குடும் பங்கள் கொழும்பிலிருந்து வெளியேறி யாழ்ப்பாணத் தில் குடிபுகுந்தனர் என்றும் இதற்குக் காரணம் யாழ்ப் பாணத்திலே வாழ்க்கைச் செலவு குறைவாக இருந்த மையே என்றும், தீவின் பகுதி களில் பொருள்கள் பலவற் றைப் பெறுவது கடினமாக இருந்த போதிலும் இங்கு அவற்றை இலகுவாகப்

களைக் குறைந்த சம்பளத்தில் விற்பனைசெய்ய அமர்த்தக் கூடியதாக இருக்கும். இவ் விற்பனைகளில் கடன் என்ற சொல்லுக்கே இடமிருக்கக் கூடாது. அது ஏற்பட்டால் முழுத்திட்டமும் தோல் வி யடைந்துவிடும். மீன்விற்பனை க்கும் கடனுக்கும் நல்ல பரிச் சயம் உண்டு.

வடமாகாணத்தில் ஒரு மீன் விற்பனைத்திட்டம் தயா ரிப்பதனால் முதன் முதலாக கரையூருக்கு அண்மையில் கடற்கரை ஓரத்தில் ஒரு குளிர் அறைவேண்டும். இது குறைந்த து 2,000 இருத்தல் மீன் வைக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். இக்காணிக்குள் கடல் ஆமை கடற்பன்றி முத லியன விட்டுவைத்து விற்கக் கூடிய வசதியும் வேண்டும். யாழ்ப்பாணக்குடாவின் வட கரையிலுள்ள பிரதேசங்களி லுள்ள மீன்களெல்லாம் இவ் விடத்திற்குக் கொண்டு வரப் பட்டவேண்டும். அதிகமாக

இவைகள் வள்ளம் மூலம் கொண்டு வரலாம். யாழ்ப் பாணக்குடாத் தென்கரையா கிய நாச்சிக்குடா, வலைப்பாடு, இரணைதீவு ஆகிய இடங்களி லுள்ள மீன்களையும் வள்ளம் மூலம் மீன் போதிய அளவு சேராது விட்டால் கொண்டு வரலாம். இக்குளிர் அறை ஸ்தாபனத்திலிருந்து யாழ்ப் பாணம் ஒவ்வொரு விதிக்கும் ஒவ்வொரு சைக்கிள் வியாபா ரியை அமர்த்தி வினியோகம் செய்யலாம். இம்மீன்கொண்டு போகும் பெட்டியில் மீனு டைய விலைப்பட்டியல் ஒன்றை எழுதிவிடலாம். யாழ்ப்பா ணம் மார்க்கட், கல்வியங் காடு மார்க்கட், இருபாலைச் சந்தி, கோப்பாய்ச்சந்தி, புத் தூர்ச்சந்தி, திருநெல்வேலி, கோண்டாவில் முதலிய சந் திகளிலும் மார்க்கட்டிலும் விற்பனை நிலையங்கள் நிறுவ லாம். இவ்வுர்களிலுள்ள பல நோக்குக் கூட்டுறவுச்சங்கங் களின் உதவியையுடைய அவர்களை விற்கும்படியோ, அவ்வது சமா சத்திற்கு விற்க இடம் ஒழுங்கு பண்ணித்தரும்படியோ கேட்டு விற்பனை நிலையங்களை நிறுவ லாம். இவைகள் எல்லாவற் றிற்கும் ஊருக்குத்தக்க மாதிரி யான விலைப்பட்டியல் ஒன்று இருக்கவேண்டும். விற்பனை முடிந்து மிகுதியான மீனைத்

பெறும் வாய்ப்பு இருந்த தென்றும் ஆங்கிலேயரான பேர்சிலஸ் குறிப்பிடுகின்றார். ஆங்கிலேயர் யாழ்ப்பாணத் தைக் கைப்பற்றிய சமயத்தில் இவர் இலங்கையில் இருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

19ம் நூற்றாண்டிலே இல ங்கை ஒன்றுபடுத்தப்பட்டதும் யாழ்ப்பாணம் வடமாகாணத் தின் தலைநகராகவும் அரசாங்க அதிபரின் இருப்பிட பிடமாகவும் விளங்கிற்று. இந் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே புறக்கயிறத் போக்குவரத்து வசதிகள் விரிவுபடுத்தப் படும் வரை யாழ்ப்பாணம் முக்கிய துறைமுகமாகவும் விளங்கிற்று. ஆங்கிலேயன் ஆட்சியிலே யாழ் நகர் துரித வளர்ச்சியடைந்து இலங்கை யிலே இரண்டாவது பெரிய நகராகத் திகழ்கின்றது.

திருப்பி எடுத்துக் கருவாடு போடவேண்டும். விற்பனைக் கடைகளைப் பொறுத்தமட்டில் மிகுதி மீனைத்திருப்பி எடாத ஓர் ஒழுங்கு செய்தாலும் நல் லது.

இத்திட்டம் சரிவர நடந்த பின் அடுத்தபடியாக தானே யடி, வண்ணங்குளம், ஆனிய வளை, உடுத்துறை ஆகிய பகுதி களிலிருந்து மீனை ஒன்று சேர்த்து மத்தியான ஒரு இடத் தில் ரேட்டுக்கரை வசதியாக இருப்பின் அவ்விடத்திலுள்ள அறை ஒன்றை ஸ்தாபித்து அவ்விடமிருந்து மீனைப் பரந் தன், கிளிநொச்சிப் பகுதிக்கு கொண்டுசென்று அங்கும் ஒரு சிறு குளிரறையை ஸ்தாபித்து குடியேற்றப்பகுதிக்குச் சயிக் கில்காரர்மூலம் கிளிநொச்சி பரந்தன் சந்தியாகிய இடங் கட்டு மீன்கடைகள் மூலமும் விறியோக்கலாம். ஆனையிற விலும் மீன் விறியோகம் செய் யலாம். இந்தத்திட்டத்தைத் தொடங்குமுன் மோட்டார் வான் (Van) ஒன்று அவசியம் தேவை. சில நேரம் இரண்டும் தேவைப்படக் கூடும்.

மூன்றம்படியாக இத்திட டம் மன்னாருக்கு விஸ்தரிக்கப் பட்டவேண்டும். மடுரோட், பூவ ரசம் குளம், செட்டிகுளம், வவுனியா ஆகிய இடங்கட்டு மீன்விறியோகம் செய்யலாம். பேசாலையும், சவு த்பாரும், பள்ளிமுனையும் மீன் தரும் இடங்களாக அமையும். இவ் விடங்களிலிருந்து மீனை வவுனி யாவிற்குக் கொண்டு வந்து குளி ரறையிலே வைத்து வினியோ கம் செய்யலாம். இப்பகுதிக்கு குளிரறை வசதியுள்ள மோட் டார் வாகனம் கிடைக்குமா யின் இலகுவாய் இருக்கும். இவ்விடத்தில் மீன் எக்காலத் திலும் போதிய அளவு கிடை க்கும்.

நான்காவதாக யாழ்ப் பாண வடகடற்கரை, நாகர் கோவில்கரை, மாதக்கரை, பொன்னலை ஆகிய இடங்க ளில் சிறு குளிர் அறை கள் ஸ்தாபித்து மீன்விற்பனையை நடாத்தலாம். இக்குளிரறை களிலிருந்து ஊர்களில் பட்டி னங்களில் பிரபல்யமான சந் தைகள், சந்திகள் ஆகியவற் றில் சிறுகடைகள் அமைத்து விறியோகம் செய்யலாம். இந் நான்காம்படியை முதலாம் படித்திட்டம் நன்றாய் வேலை செய்தால் இரண்டாவதாகத் தொடங்கலாம். தொடங்கும் போது அதிகம் உள்நார்களைக் கவனிக்கவேண்டும். இங்குமீன் விலை அதிகம், போதிய மீன் கிடைப்பதில்லை. விற்பனையா ளர் குறைந்த கூலியில் அகப் படுவர்.

ஐந்தாவதாக அடைந்த அநுபவத்துடன் ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஒவ்வொரு சந்தையி லும் வியாபாரத்துக்குத்தக்க தாக பெரியகடையோ சிறிய கடையோ ஸ்தாபித்து நட த்த எத்தனிக்க வேண்டும். நியாயமான ஒரு குளிர்ப்பெட் டியோடு இவைகளைச் செய்ய முடியும்.

ஆனால் இத்திட்டம் இவ் வளவும் சரிபோவதற்கு முதல் அவசியம். முதற்திட்டத்தைக் கவனமாகச் சரிவர குறைந்த செலவில் நடத்தி லாபமிட்டு தலிலேயே தங்கியிருக்கிறது. முதலாவது திட்டம் சரிவரா விட்டால் மற்றவை சரிவராது. திறமான அபுமுள்ள ஒருவ ரின் நேரடி மேற்பார்வையில் தொடங்கி இறுக்கமான சட்ட திட்டங்களின்கீழ் செய்தால் இது வடமாணத்திற்கோர் வரப்பிரசாதமாகும்.

கூட்டுச் சந்தை

மறுமலர்ச்சி மன்றம் மா னிப்பாயிலுள்ள தனது காரி யாலயத்தில் கூட்டுச் சந்தை என்னும் ஒரு புதுமுறைச் சந் தையை ஆரம்பித்துள்ளது. இச்சந்தையை யாழ்ப்பாண உதவி அரசாங்க அதிபர் திரு. ரி. முருகேசம்பிள்ளை அணிமை யில் திறந்து வைத்தார்.

[முற்றொட்டி]

சிறுபாத்திரங்களின் முக்கியத்துவம்

முதலிலேயே நான் எடுத்த டுக்காட்டியது போலச் சிக்க லான சம்பவங்களை மேடை யிற் காட்டமுடியாத வேளை களிலும், சிறுபாத்திரங்கள்— அதாவது தேவையில்லாப் பாத்திரங்கள்—உருவாக்கப் பட்டு அவை மூலம் கதையைச் சொல்லுகின்ற வேடிக்கையும் நடைபெறுகின்றது. இக்காட் டிகளில் நாடகத் தன்மை குறைந்து வெறுங்கோமாளிக் கூத்து, சலிப்பு நிறைந்த சம்ப பாஷைகள் என்பவையே தலையெடுக்கின்றன. முன்பு 'பபூன்' என்ற கோமாளி செய்தவேலையை இந்தச் சிறு பாத்திரங்கள் செய்கின்றன எனலாம். இதைவிடக் கீழான நாடக உத்திவேறு இருக்க முடியாது.

எனினும் முற்காலத்து நாடகங்களில் இச்சிறுபாத் திரங்களால் ஏற்பட்ட நட்பம் மிக்ககுறைவாகவே இருந்தது என்று சொல்லவேண்டும். ஏனெனில் இத்தகைய பபூன், கதை சொல்வோன் பாத்திரங் களாய் வந்தோர் நாடக அண்ணுவிமாராகவோ, போ திய அநுபவம் பெற்ற சிறந்த நடிகராகவோ, பாட்டுக்கார ராகவோ இருந்தபடியால் இவர்கள் தமது சொந்தத் திறமையால், பிரதான நாட கத்தின் குறைபாடுகளைக் கூடச் சரிக்கட்டி வந்தனர். அக்காலத்தில் 'பபூன்'களின் கோமாளித்தனங்களைப்பார்ப் பதற்கென்றே நாடகத்திற்குச் சென்றவர்களும் இருந்தனர் என்று அறிகின்றோம். அதிகம் ஏன்? நமது வெள்ளித்திரையி ல் ஒருகாலத்தில் என். எஸ். கே அவர்கள் தனிக்காட்டுரா ஜாவாய் விளங்கியதை யார் தாம் அறியார்? படம், பப் படமாயிருந்தாலும், கலைவா ணரின் நகைச்சுவை வெடிக் குக்காகவே அந்தப்படம் பல மாதங்கள் ஓடியகதைகள் நாம் அறியாதவையல்ல. ஆனால் இதனை நாம் எடுத்துக்காட் டாகவோ, வழிகாட்டியாக வோ கொள்வது ஆபத்தாகும்' கலைவளர்ச்சிக்கும், நாடக வளர்ச்சிக்கும் அன்றும், இந் றும் இந்த அனாவசிய பாத் திர சிறுஷ்டிகளே 'நந்தியாய்' மறைத்துக் கொண்டு வந்தி ருக்கின்றன என்பதை நாம் கருத்திற்கொள்ளல் வேண்டும்.

சிறு பாத்திரப் படைப்பில் இன்னும் ஒரு பெரிய குறை பாடு உண்டு. நெல்லிக்காய் முட்டையை அவிழ்த்துக் கொட்டி விட்டது போல ஆங் காங்கே சிதறிக்கிடக்கும் தம் நண்பர்களுக்கும், தேவையான வர்களுக்கும் சிலவேளைக் களிலே கதையோடு சம்பந்தப் படாத சில பாத்திரங்களையும்

தயாரிப்பாளர் உருவாக்கு கின்றார். இந்த அதிதி பாத் திரங்கள் நாடக ஒத்திகையின் போது ஒரு நாட்கூடத் தலை காட்டுவதில்லை. நாடக அரங் கேற்றத்திற்குச் சில மணித்தி யாலங்களின் முன்பு நெயி லேறி வந்தவர், நேரே அறி தாரத்தோடு மேடையில் ஏறி நின்று தமக்கு விருப்பமான, அந்த நிமிடத்தில் சபையின ரைச் சிரிக்கச் செய்ய வல்ல நெடிமேட் வசனங்களை உதிர்ப் பதும் உண்டு. இந்த நெடி மேட் வசனங்களுக்கும் நாட கத்திற்கும் மொட்டைத்தலை —முழந்தாற் சம்பந்தந்தான் இருக்கும். இத்தகைய அதிதி கள் நாடகக்கலைக்கு அழையா விருந்தினர்கள் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. தமிழ் நாட கம் சீர்ப்படவேண்டும் என்ற சிறிய அளவு ஆசை கொண்ட வர்கூட, இனி ஒரு விதிசெய்ய வேண்டும். அதனை எந்த நாளும் காத்தல் வேண்டும் 'எக்காரணத்தைக் கொண்டும் ஆயத்தம் செய்யப்படாத— நாடகாசிரியரால் எழுதப் படாத—வசனங்களைத் திரு வாய் மலர்வதில்லை' என்பதை அந்த விதியாகும்.

சொக்கன்

அடுத்த குறைபாடு சிறு பாத்திரங்களுக்குச் செய்யப் படும் ஒப்பனை. கடைசிறிமிஷத் திற் பரபர வென்று மற்ற வரால் கழித்து விடப்பட்ட உடைகளை அள்ளி அணிந்து கொண்டு கழன்று விழும் ஓட்டு மீசை, தாடிக்குடன் பரிதா ப்பட்டக் கூடிய கோலத்தில் மேடையிலே இப்பாத்திரங் கள் ஏறுகின்றனர். இல்லை; ஏற்றப்படுகின்றனர். நாடகக் கதைக்கு எவ்வகையிலும் தொடர்பில்லாத ஒப்பனை யால் சபையோரின் ஏளனத் திற்கும், பரிகாசத் திற்கும் இடமாகும் இவர்களால் நாட கக்கலை எவ்வளவு பாதிக்கப் படுகின்றது, என்பதை இவர் கள் உணரல் வேண்டும்.

இந்தக் குறைபாடு சமூக நாடகங்களில் அத்துணை துலாம்பரமாக வெளிப்படா மலிருக்கலாம். ஆனால் சரித் திர, புராண, சமூகநாடகங் களிலிருக்குறைபாடே நாடகத் தோல்விக்கு அடிப்படைக்கார ணமாய் அமைந்து விடும். 'இராமாயணகாலத்தில்' கல்கி நாஷனல் இருந்ததா? 'பாட் டா', சப்பாத்து அக்காலத் தில் உபயோகிக்கப்பட்டதா? லோங்ஸ்'சம், புஸ்சேட்டும் அப்பொழுது யாரால் அறி முகஞ்செய்யப்பட்டன? என்ற வர்களுக்குச் சரித்திரகார களை ஓட்டுவது அவ்வளவு வர [தொடர்ச்சி 12-ம் பக்கம்]

மில்க் வைற் நீலசோப் பார்சோப்

பட்டு, பருத்தி, நைலான், ரெர்லின் துணிவகைகளையும் பிரகாசமாகச் சலவை செய்கிறது. எப்பொழுதும் மில்க் வைற் நீலசோப்—பார்சோப் பாவியங்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தின் உந்த சின்னம்

“யாழ்ப்பாணத்திலே கூட்டுறவுக் கொடி உந்த சின்னமாக விளங்குகின்றதென பரந்தன் கூட்டுறவு வங்கிகளையின் திறப்பிழா வைபவத்தில் பேசிய யாழ்ப்பாணம் அரங்க அதிபர் திரு. வேணன் அபய சேகரா குறிப்பிட்டார். கூட்டுறவுத் துறையில் எத்தனை யோ விடயங்களிலே யாழ்ப்பாணம் ஏனைய பகுதிகளுக்கு வழிகாட்டியாக விளங்குகின்றது என்றும், எடுத்துக்காட்டாக யாழ்ப்பாணம், வங்கியையும், மூளாய் கூட்டுறவு மருத்துவ மனையையும், கல்லுண்டாயிலுள்ள உப்பளத்தையும் குறிப்பிட்டார். மேலும் அவர் பேசுகையில் கூட்டுறவு வங்கிகள் விவசாயிகளினதும், தொழிலாளிகளினதும் நிலையை உயர்த்துவதற்கே நிறுவப்பட்டன என்றும் யாழ்ப்பாண கூட்டுறவு மாகாண வங்கி இக்கடமையினை செவ்வனே நிறைவேற்றியுள்ளது என்றும் கூறினர். தொடர்ந்து அவர் உரையாற்றுகையில் புதிய விவசாய கடன் திட்டத்தின் மூலம் யாழ்ப்பாண கூட்டுறவு மாகாண வங்கி ஏறக்குறைய 50 லட்சம் ரூபாய் விவசாயிகளுக்கு வழங்கியுள்ளது என்றும், அத்தொகையில் அரைவாசிக்குமே பரந்தன் கிளை மூலம் கொடுக்கப்பட்டது என்றும் சுட்டிக்காட்டினார். இப்பள்ளி விபரத்திலிருந்து பரந்தன், கிளினொச்சிப் பகுதிகளிலே நெற்பயிர்ச் செய்கையின் பெருக்கத்தையும் பரந்தனிலுள்ள வங்கிக் கிளையின் வேலையையும் உய்த்துணரமுடியும் என்றார். ஆதலால் பரந்தன் கிளைக்கு அழகான புதிய கட்டிட மொன்றை அமைத்துக் கொடுத்தது சாலவும் பொருந்தும் என்றார்.

மனிதன் உயர்வதற்கு உருவாகிய முறை

அடுத்துப் பேசிய மக்கள் வங்கி நெறியாளர் குழு உறுப்பினர் கொட்டேகுட் கூறியதாவது: “தனது நிலையினை உயர்த்துவதற்கு மனிதன் உருவாக்கிய முறைகளைக் கூட்டுறவு முறையே தலைசிறந்தது என்றார். வடமாகாணத்திலே கூட்டுறவு இயக்கம் அதிக முன்னேற்றம் அடைந்து தெற்கிலும் பார்க்கச் செழித்தோங்கியுள்ளது”.

யாழ்ப்பாணம் வங்கி வழிகாட்டி

கால மாவட்ட கூட்டுறவுச் சபாசத்தலைவர் திரு. D. ஹேட்டி ஆராச்சி பேசுகையில் கூட்டுறவு இயக்கத்தைப் பொறுத்தவரை வடபகுதி பின் தங்கியிருக்கின்றது என யாழ்ப்பாணம் கூறுமுடியா

தென சுட்டிக் காட்டினார். தான் யாழ்ப்பாணத்திற்கு முதன் முதல் வந்தபோது இங்குள்ள கூட்டுறவு வங்கியைக் கண்டதாகவும், அதனைக் கண்ணுற்ற பின்பே தெற்கிலே ஒரு கூட்டுறவு வங்கியை நிறுவுவதற்குத் தான் முனைந்ததாகவும் குறிப்பிட்டார்.

வவுனியா மாவட்ட கூட்டுறவு வங்கி உபதலைவர் திரு. இராசரத்தினம் பேசுகையில் யாழ்ப்பாண கூட்டுறவு மாகாணவங்கியின் வளர்ச்சியைக் கண்டுதான் மகிழ்ச்சியடைவதாகக் குறிப்பிட்டார்.

நல்லெண்ணம் வேண்டும்

மக்கள் வங்கியின் பொது முகாமையாளர் திரு. D. கன்னங்கரா கூறியதாவது: “மக்கள் வங்கிக்கும் கூட்டுறவு வங்கிகளுக்கும் இடையே சில சமயங்களில் பிணக்குகள் தோன்றினும் நல்லெண்ணம் இருந்தால் அவைகளை எளிதாகத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்” என்றார். மேலும் அவர் பேசுகையில் மக்கள் வங்கியின் கடமைகள் திட்டவட்டமாய் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றும், அவற்றினை நிறைவேற்றிவைப்பதே தமது கடமை என்றும் எடுத்துரைத்தார்.

நன்றி கூறிய திரு. ஏ. சிவசுந்தரம் புதிய விவசாயக் கடன் திட்டத்தில் வட்டி வீதத்தினைக் குறைக்க வேண்டும் என்றும் இக்கடனைத் திருப்பிப் பெறுவதில் கஷ்டங்கள் இருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் மீன்பிடிப் பயிற்சி நிலையம்

அண்மையில் நடைபெற்ற மீன்பிடி ஆலோசனைச் சபைக் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்ட திரு. எஸ். ஸ்ரீனிவாஸ் யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு மீன்பிடிப்பயிற்சி நிலையம் நிறுவப்படவேண்டும் என சுட்டிக் காட்டினார். இப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்து மானவர் கள் நீர்கொழும்பு பயிற்சி நிலையத்துக்குச் செல்ல வேண்டியிருப்பதால் அவர்களுக்கும், அரசாங்கத்திற்கும் வீண் செலவு ஏற்படுகின்றது என்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பயிற்சி நிலையம் நிறுவப்பட்டால் இவற்றைத் தவிர்க்கலாம் என்றும் திரு. ஸ்ரீனிவாஸ் மேலும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். மீனவர்க்கு வேண்டிய உபகரணங்களுக்கு இறக்குமதித் தீர்வை விதிக்கப்படாதெனவும் அவர் பிரேரித்துள்ளார்.

ஐக்கிய நாணய சங்கங்களின் புனரமைப்பு

அடுத்து வரும் 6 மாத காலத்திற்குள் ஐக்கிய நாணய சங்கங்களைத் திருத்தியமைக்கும் நோக்குடன் யாழ்ப்பாணம், மேற்கு கூ. உதவி ஆக்க ஆணையாளர் 45 ஐக்கிய நாணய சங்கங்களுக்கு புத்துயிர் கொடுப்பதற்கு ஏற்ற ஒழுங்குகளைச் செய்திருக்கிறார். அந்தந்தச் சங்கங்களுக்குப் பொறுப்பாகவுள்ள கூட்டுறவுப் பரிசேராதர்களும், வடபகுதி ஐக்கிய மேற்பார்வைச் சபையால் நியமிக்கப்பட்டவர்களும், நாணய சங்கங்களின் மேற்பார்வைச் சபையின் நிருவாகத்தர்களும் ஒருமித்தும், தனித்தும் சங்கங்களைத் தரிசித்து புத்தகங்களைப் பார்வையிட்டும், பொதுக் கூட்டம், நிருவாகசபைக் கூட்டங்களைக் கூட்டியும் திருத்தியமைப்பதற்கேற்ற ஒழுங்குகளைச் செய்ய முன்வந்திருப்பதால், எல்லா நாணய சங்கங்களும் இத்தருணத்தை இழக்காமல் வேண்டிய உதவிகளை மேற்கூறப்பட்டவர்கள் வரும் நேரங்களில் பெற்று சங்கங்களை நல்ல நிலைக்குக் கொண்டுவருமாறு கேட்கப்படுகின்றனர்.

சிறுபாத்திரம்.....

(11-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

வேறகத்தக்கதல்ல. பாத்திரங்கள் பெரியனவோ, சிறியனவோ என்ற பிரச்சினையை மறந்து ஒப்பீனையில் ஒருமைப் பாடு உள்ளதா என்று கவனிப்பதே விரும்பத்தக்கது.

நாடகம் ஒரு கைப்பந்தாட்டம் (Volley Ball) போன்றது. இப்பந்தாட்டத்திலே வலைக்கருகிலே நிற்பவர்தாம் சிறிய பாத்திரம். சென்றநிலை நிற்பவரும், அவரது லைனில் நிற்பவர்களுந்தாம் பிரதான பாத்திரங்கள். இரண்டாவது லைனில் உள்ளவர்கள் தாம் துணைப் பாத்திரங்கள். கலை விமர்சகர்களாகிய எதிர்த்தரப்பார் தமது அடிகளை நடுவரிசையிலே உள்ளவர்களுக்குத் தான் அடிப்பார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. வலையிலே நிற்பவரின் பல வீணத்தை அறிந்து கொண்டால் ‘டூஷ்’ அடிகளெல்லாம் அவரை நோக்கித்தான் வந்து கொண்டிருக்கும். எனவே சிறு பாத்திரங்களும் முக்கியமானவை என உணர்ந்து, அவற்றிற்குத் திறமையும், அநுபவமும் வாய்ந்த நடிகர்களைத் தெரியவேண்டுமது நாடகத்தையாரிப்பாளரின் இன்றியமையாத கடனாகும்.

நாம் இன்று மிக முக்கியமான காலக்கட்டத்தில் இருக்கின்றோம். எமது நாட்டில் கலையுணர்வு விழித்துக் கொண்டு விட்டது. எம் சகோதர இனத்தவர் கலைத்துறையிலே வெகுதூரம் முன்னேறிப் பிடு நடைபோட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். இனி முயல்-ஆமை பந்தய ஓட்டத்தால் பயனில்லை. நாம் முயலாகத் தூங்கவும் நேரமில்லை; ஆமை போல் நகரவும் காலம் போதாது. விழிப்போடிருந்து விரைந்து முன்னேறினாருள் மற்றவர்களின் தோளோடு தோள் சேர்ந்து கலையுலகில் முன்னேறிச் செல்லலாம். இந்தக் கருத்தரங்கிலே கூறப்படும் ஆலோசனைகளும், விவாதங்களும் கலைப்பாதையிலே எமக்குக் கலங்கரை விளக்கமாக அமைதல் வேண்டும் என்ற எமது பேராசையைக் கூறி அமர்கின்றேன்.

(முற்றும்)

சர்வதேச கூட்டுறவுத் தினவிழா-1968

சர்வதேசக் கூட்டுறவுத் தினவிழாவை (ஜூலை 1-ம் திகதி) சகல கூட்டுறவுச் சங்கங்களும் தமது தொழிற்பரப்பில் கொண்டாடவேண்டுமெனவும், அதற்கு ஆதரவு கொடுப்பதெனவும் வ. ஐ. மே. சபை தீர்மானித்துள்ளது. இவ்விழாவினை மேலே குறிப்பிட்ட திகதியன்று கொண்டாடுவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்யுமாறு கோருவதுடன் கொண்டாட்ட நிகழ்ச்சிகளில் கூட்டுறவாளரிடையும், பாடசாலை மாணவரிடையும் கூட்டுறவுக் கல்வியைப் பரவச் செய்யக் கூடிய விதத்தில் விசேடமாகக் கட்டுரை, பேச்சு, கீதங்கள், நாடகம், கூட்டுறவு இயக்கத்திற்குப் பொருத்தமான அட்டை வாய்க்கியங்கள் புனைதல் முதலிய போட்டிகளையும் கூட்டுறவுக் கருத்தரங்குகள், பிரசாரக்கூட்டங்கள், கூட்டுறவாளர் பவனி ஆகியவற்றையும் இடம்பெறச் செய்து சிறப்பிக்கமாறு வ. ஐ. மே. சபை சங்கங்களை வேண்டுகின்றது.

அன்று கூட்டுறவுக் கட்டிடங்கள், கூட்டுறவாளர் இல்லங்கள் பலவற்றிலும் கூட்டுறவுக் கொடிகளைப் பறக்கவிடுவதுடன், சகல கூட்டுறவுத் தாபனங்களிலும், கூட்டுறவாளர் இல்லங்களிலும் தீப அலங்காரம் செய்து இத்தினத்தைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடலாம்.

கூட்டுறவுப் பயிற்சிக் கல்லூரி யாழ்ப்பாணம்

கூட்டுறவுப் பணியாளர் தராதரப் பத்திரத்திற்குரிய கனிஷ்ட, சாதாரண பயிற்சி வகுப்புகள் 1-7-1968-ல் ஆரம்பமாகும்.

(1) கனிஷ்ட பிரிவுப் பயிற்சி

(அ) பயிற்சிக் காலம்:— 2½ மாதங்கள்.

(ஆ) விண்ணப்பிப்பவரின் தகைமைகள்:—

கனிஷ்ட கல்வித் தராதரப் பத்திரம் பெற்றுக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் பணியாளராகக் கடமை யாற்றுவோர் (குறைந்த கல்வித்தராதரம் உடையவர்களின் விண்ணப்பங்களும் கவனிக்கப்படும்.)

(2) சாதாரண பிரிவுப் பயிற்சி

(ஆ) பயிற்சிக்காலம்:— 4 மாதங்கள்.

(ஆ) விண்ணப்பிப்பவரின் தகைமைகள்:—

சிரேஷ்ட கல்வித்தராதரப் பரீட்சையில் அல்லது கல்விப் பொதுத்தராதரப் (சாதாரண பிரிவு) பரீட்சையில் (6 பாடங்கள்) அல்லது கூட்டுறவுப் பணியாளர் தராதரப் பரீட்சையில் (கனிஷ்ட பிரிவு) சித்தி அடைந்து கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் பணியாளராகக் கடமையாற்றுவோர்.

அல்லது

சிரேஷ்ட கல்வித் தராதரப் பரீட்சையில் அல்லது கல்விப் பொதுத்தராதரப் (சாதாரண பிரிவு) பரீட்சையில் எண்கணிதம் அல்லது வர்த்தக கணிதம் உட்பட நான்கு பாடங்களில் திறமையுடன் (Credit) சித்தியடைந்தவர்கள்.

விண்ணப்பப்பத்திரங்களைக் கீழ்க்காணும் முகவரியில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

அதிபர்,

கூட்டுறவுப் பயிற்சிக் கல்லூரி,
111/9, கடற்கரை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

விண்ணப்பப்பத்திரங்களைக் கடிதமூலம் பெற விரும்புவோர் முகவரி எழுதி முத்திரை ஒட்டப்பட்ட ஒரு கடித உறையை வைத்துக் கடிதம் எழுத வேண்டும்.

விண்ணப்பங்களின் முடிவு தேதி: 15-6-1968

கூட்டுறவுப் பயிற்சிக் கல்லூரி க. பரமோதயன்,
யாழ்ப்பாணம். அதிபர்.
15.5.1968

உங்கள் உருளைக்கிழங்குப் பயிர்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்க பாவியுங்கள்

செல் கம்பனியாரின் சிறந்த தயாரிப்பான

என்றெக்ஸ்

இலைப்பகுதியைத் தாக்கும் பூச்சி புழுக்களுக்கு;

அல்டிநெக்ஸ்

கிழங்கைத் தாக்கும் நிலப்பூச்சி புழுக்களைக் கொல்லும்

வடபகுதி விவசாய உற்பத்தியாளர் கூட்டுறவுச் சமாசம்

111, பிரதான வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

சங்கங்களுக்கு விசேட சலுகைகள் உள.

தந்தி: அப்ரிஸ்

தொலைபேசி: 504

வடபகுதி ஐக்கிய மேற்பார்வைச் சபைக்காக யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவு அச்சத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது.

சிக்கனமான செலவில் சிறப்பாக வாழ்வதற்கு வல். மேற்கு. ப. நோ. கூ. ச. சமாசம் (வகைவுள்ளது) தொலைபேசி: 525, மானிப்பாய். முகவரி: சங்கானை.

* உண்ணவேண்டிய உணவுப்பொருள்கள்
* உடுக்கத் தேவையான துணிவகைகள்
* இருக்க வீடமைக்கும் பொருள்கள்
வேறென்ன வேண்டும்?

“அல்கன்” சீனியர் யூனியர் மண்ணெய் பம்புகள், “சீரோ” யேமன் எலக்ட்ரிக் பம்புகள்

அனைத்துக்கும் உப உறுப்புக்கள்

ஆனைமார்க் “அஸ்பெஸ்ரோஸ்”

அதிக பலமிக்க பராக்கிரம ஓடுகள் அல்கத்தின் எஸ்லோன் பைப்புவகை

வேடி. மருந்துப் பொருட்கள்

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்கு லொறி மூலம் பொருளேற்றி இறக்கும் வசதியும் எப்போதும் செய்து தரப்படும்.

விரும்புவோர் நேரிலோ, தொலைபேசி மூலமோ, கடித மூலமோ தொடர்பு கொள்ளவும்,

இது உங்களுடைய ஸ்தாபனம்.